

SALEZIJANSKI VESTNIK

SV

1/1981

Hermann Bauch
Marija, Pomočnica kristjanov v
Kronbergu (Avstrija)

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 54(1981)št. 1 – 25. 3. 1981

Izdaja
Salezijanski inspektorat Ljubljana
Rakovniška 6

Ureja in odgovarja dr. Stanis Kahne (stk)
z uredniškim odborom

Oprema: Ivan Kogovšek
Tiska: Tiskarna Ljudske pravice

VSEBINA

- 2 Dediščina don Boskovega duhovnega življenja
 - 3 Velikonočna skrivnost in Evharistija
 - 4 Marija Mazzarello ob 100-letnici njene smrti
 - 5 Papež Janez Pavel II. pri salezijancih
 - 7 Vzgajajmo kakor don Bosko: Pomladni viharji
 - 8 Želimeljska župnija
 - 9 Lepote cerkve na Golem pri Igu
 - 11 Papež Janez Pavel II. sotrudnikom
 - 12 Misijonski svet: Don Bosko v Keniji
 - 13 Kerecov in Majcenov misijon na Kitajskem danes
 - 13 Kaj je s salezijanskim delom v Iranu?
 - 13 Don Bosko v diaspori
 - 14 Salezijanski liki: Franc Oražem
 - 15 Doma in po svetu
 - 18 Don Boskove prostovoljke
 - 19 Naši rajni: s. Marija Kmetič
s. Terezija Mencigar
duh. Štefan Kouter
- ALI GA POZNATE?

DEDIŠČINA DON BOSKOVEGA DUHOVNEGA ŽIVLJENJA

Sporočilo vrhovnega predstojnika za leto 1981

Pred 50 leti (1931) je božji služabnik Filip Rinaldi v spomin na sveto smrt matere Marije Mazzarello (14. maja 1881) dal Hčeram Marije Pomočnice za program spoznavanje in posnemanje duhovnega življenja sv. Janeza Boska. Letos ob 100-letnici njene smrti se mi zdi primerno poudariti isto temo za vse člane salezijanske družine.

V pismu, v katerem don Rinaldi razlaga vezilo, takole opisuje don Boskovo duhovno življenje: „Je preprosto, evangeljsko, praktično, delavno, samo za blagor duš. Ohranjevala ga je njegova neomajna vera, upanje, ki se je izžarevalo na njegovem očetovskem nasmehu in ga je podžigala plamteča ljubezen vsak trenutek njegovega življenja, kljub nenehnim nasprotovanjem in hudobnostim . . .“

V salezijanski družini je prav gotovo eden najlepših zgledov posnemanja don Boskovega združenja z Bogom sveta Marija Dominika Mazzarello.

S svojimi tovarišicami je znala ustvariti tistega „morneškega duha“, po katerem je vladalo v hiši sredi neutrudnega dela nebeško vzdušje: „Nismo mislile ne govorile – je zapisala priča tistih let – drugo kot o Bogu, njegovi sveti ljubezni, o Materi božji, angelu varuhu. Vse smo delale v njihovi nežni pričujočnosti, kakor če bi bili vidno navzoči. Nismo imele drugih ciljev. Kako čudovito je bilo to življenje.“

„Molitev in delo – piše Filip Rinaldi v svojem pismu – sta bistveni dolžnosti. Vsaka zahteva časa in prizadevanje . . . zato je don Bosko ponavljal svojim sinovom . . . delo in molitev! Molitev in delo! Delo ne more nadomestiti molitve, temveč se more spremeniti v molitev, če gojiš združenje z Bogom nepretrgoma, ne samo včasih, kakor če bi bilo notranje življenje obleka samo za praznike ali za čas pobožnosti, potem pa jo pred drugimi opravili slečeš.“

Cilj je zahteven. Zato moramo v posnemanju don Boska in matere Mazzarello skrbno in zvesto skrbeti za:

- poslušanje in razmišljanje božje besede, čas molitve
- skrbno pripravljeno zakramentalno življenje, v katerem je središče Evharistija, zakrament sprave in duhovno vodstvo
- sprejemanje težav, odpovedi, preizkušenj v vsakdanjem življenju
- služenje drugim, posebno malim in ubogim v njihovih potrebah
- pobožnost do Device Marije, matere in pomočnice Cerkve, ki je znala s tako preprostostjo in globino premišljevatı odrešitvena dogajanja.

LETOS OB 100-LETNICI SMRTI SV. MARIJE DOMINIKE MAZZARELLO SE BOMO PO NJENEM ZGLEDU PRIZADEVALI ZA GLOBLJE SPOZNAVANJE IN VELIKODUŠNEJŠE URESNIČEVANJE DON BOSKOVEGA DUHOVNEGA ŽIVLJENJA.

VELIKONOČNA SKRIVNOST IN EVHARISTIJA

V prvem zvezku o prenovi v slovenski Cerkvi je na prvem mestu predstavljena v naš razmislek evharistična skrivnost. Pod št. 11 najdemo na vprašanje „zakaj najprej o evharistiji“ jedrnat odgovor: „Središče vseh zakramentov in celo vsega krščanskega življenja je sv. evharistija. Zato je utemeljeno, če v prizadevanjih za prenavo naše krajevne Cerkve na prvem mestu posvetimo pozornost prav evharistični skrivnosti“.

V tem vzdušju, ki ga skuša ostvariti prenova v slovenski Cerkvi, naj nanizam ob letošnjih velikonočnih praznikih nekaj misli iz don Boskovega vzgojnega sistema in iz njegove duhovnosti o evharistiji. Predvsem bi rad v luči vzgojne problematike pokazal, kako je evharistija za don Boska edina zatožna klop nasilja in represivnih medsebojnih odnosov. Za vse pa je, v osebni in v občestvenem življenju, studenec božjega življenja, sreče in dobrote.

Evharistija postavlja na zatožno klop represivni vzgojni sistem

Cerkev je na drugem vatikanskem zboru slovesno izjavila, kar je vedno verovala o evharističnem zakramentu, da je namreč „studenec in višek vsega oznanjevanja“. Če ima oznanjevanje v Cerkvi namen pomagati človeku, da pravilno usmerja osebno rast, je razumljivo, zakaj so katoliški vzgojitelji dajali v vzgoji mladih prednost evharistiji. Med temi je nedvomno sv. Janez Bosko, ki je poznan v svetu pedagogike in vzgoje po svojem preventivnem vzgojnem sistemu. Res je, da preventivni vzgojni sistem temelji na nesebični in čisti ljubezni, ki jo mora gojenec doživljati, a je enako res, da je vzgojitelj zmožen nuditi tako ljubezen, gojenec pa jo občutiti le v moči vere v Kristusovo velikonočno skrivnost, po kateri nas je Bog spraval s seboj in med nami (prim. CS 22). Don Bosku je to resnico posredoval bogoslovni študij, neovrgljivo potrdilo zanjo pa je našel v vsakdanjem vzgojnem delu. Zato je svojim vzgojiteljem in fantom s tako gotovostjo govoril: „Pomnite, da je dobro opravljena spoved in dobro prejeta obhajilo prava metoda za dobro vzgojo“ (MB 4: 554).

V don Boskovih vzgojnih zavodih pomeni vsakdanje obhajanje evharistije osvobajanje od greha, rušenje ločilnih meja sebičnosti, boj proti silam sovraštva, nasilja in maščevanja v medsebojnih človeških odnosih. Na kratko povedano, obhajati evharistijo vsak dan pomeni imeti stalno na zatožni klopi vsako obliko represivnega vzgojnega sistema. Le tako razumemo, zakaj je don Bosko zapisal, da so „pogosta spoved, pogosto obhajilo in vsakdanja maša stebri, na katerih mora sloneti stavba vzgojnega dela, če se hočemo izogniti pretinam in šibi“. Razumemo tudi, zakaj je v istem spisu o preventivnem vzgojnem sistemu ztrdil, da „more za to le kristjan z uspehom uporabljati preventivni sistem“.

Evharistija, vir in steber človeške sreče in dobrote

Janez Bosko je že v svoji mladosti in potem ves čas svojega življenja sam občutil, kaj pomeni za kristjana, ki hoče biti zvest evangeliju, pogosto prejetje evharistije, kakšna moč dobrote in sreče se nahaja v tem zakramentu. Zato je v življenjepisu o Frančišku Besuccu zapisal, da so srečni tisti mladi ljudje, ki se kmalu začenjajo hraniti, pogosto in dobro pripravljeno, z evharističnim kruhom. In ko je mladi Frančišek Besucco izrazil svoje pomisleke proti pogostemu prejetju obhajila, ker se ni čutil „dovolj dobrega“, mu je vzgojitelj odgovoril: „Prav zato, da boš postal dober, je potrebno, da pogosto prejemaš sveto obhajilo. Jezus ni vabil svetnikov, naj se hranijo z njegovim telesom, ampak slabotne in utrujene, to se pravi tiste, ki sicer sovražijo greh, a se zaradi svoje krhke narave nahajajo v veliki nevarnosti, da zopet padejo vanj.“ V potrdilo tega don Bosko navaja Jezusove besede: „Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni, in jaz vas bom počivil“ (gl. Mt 11, 28). Iz življenja pa mlademu Besuccu nudi zelo jasno prispodobno: „Kdor se hrani zelo poredkoma in je več dni brez jedi, pade zaradi oslabelosti ali od lakote umre“.

Če don Bosko zatrjuje z gotovostjo, da je pogosto obhajilo

– temelj srečnega življenja za mladega človeka (MB 14: 126),

– moč v preizkušnjah na življenjski poti (MB 17: 729),

– vir družinske in zakonske sreče (MB 18:275),

– jed tistih, ki se hočejo ohranjati močni in globoko živi kristjani (MB 9: 992), je to zato, ker je v veri trdno prepričan, da je evharistija „studenec milosti, dobrote in blagoslova“ (MB 8: 356) in da nobeno prizadevanje za resno krščansko življenje, nobena askeza in nobena druga pobožnost niso zadostni za normalno rast kristjana, če niso v tesni povezavi z evharistijo, saj „zlasti iz evharistije kakor iz studenca priteka v nas milost“ (B 10). Skupini fantov v Mirabellu je don Bosko ob neki priliki skušal poglobiti vero in izvabiti vso moč občudovanja do tega zakramenta: „Kako veliko resnico vam bom sedaj povedal! Pogosto obhajilo je tisti steber, ki drži pokonci moralni in materialni svet, da se ne poruši“ (MB 7: 583).

R. B.

MARIJA MAZZARELLO - OB 100-LETNICI NJENE SMRTI

Drevo pade v smeri, v katero je vse življenje težilo . . . To velja za don Boska, ki je zadnja leta svojega življenja večkrat ponavljal: ‚in zdaj vse lepo zaključimo!‘, in enako velja tudi za Marijo Mazzarello, ki je z njim ustanovila družbo Hčera Marije Pomočnice.

Delo kot molitev

Že zelo rahlega zdravja, Marija Mazzarello ni nehala delati. Bilo je 1881, zadnje leto njenega življenja. Po don Boskovem nasvetu izbere osem misijonark za tretjo misijonsko odpravo v Južno Ameriko. Ker je nameravala obiskati hiše v Franciji, se je vkrcala na ladjo skupaj s svojimi misijonarkami in se peljala z njimi od Genove do Marseilla (Marseja). Na poti jo je zgrabila silna vročina. V Marseillu se je zatekla k sestram, ki so bile zelo revne; mogle so jo namestiti na navadno slamnjačo. Tako je prebila tri dni v hudi mrzlici . . .

V nedeljo 6. februarja je prišel don Bosko v Marseille, da bi pozdravil misijonsko odpravo. Marija Mazzarello se je s težavo privlekla na ladjo, da bi tudi ona pozdravila sestre in don Boska. Don Bosko ji je naročil naj se gre takoj zdraviti k sestram v St. Cyr. Kakor vedno, je takoj ubogala. Don Bosko jo je trikrat obiskal, sestre so jo negovale in molile

zanjo. Stanje se ji je zboljšalo, a ne za dolgo . . . Neumorno delo, ki ga ni mogla pustiti, ker ga je bila navajena vse življenje, jo je končno premagalo.

Za Marijo Mazzarello delo ni nikoli zgolj materialni napor za vsakdanji kruh. Delo je bilo zanjo strast, ki jo je treba posvetiti. Delo je dejanje za dejanjem v združenju z Bogom spreminjala v duhovno daritev njemu. Zato vrsta dela zanjo ni imela nikakega pomena, pa naj bi bilo še tako ‚poniževalno‘, namen ga je spreminjal v dragulj.

„Včasih se zgodi, da kaka sestra vzdihuje in se solzi v cerkvi pred Gospodom, tako da ji njeno pobožnost kar zavidamo. Toda, če se tista sestra ne zna prilagoditi kakemu skromnemu delu, tedaj je prav nič ne občudujem. Občudujem tiste, ki so ponižne in primejo za vsako delo, pa če bi bilo še tako skrito in odvrtno,“ je večkrat dejala mati Mazzarello. V tem je dala sama prva zgled, tudi kot vrhovna predstojnica: ni se sramovala prijeti za voziček ali prati perilo sredi dvorišča ali v ledeni vodi . . .

Čeprav jo je mučila mrzlica in je bila na koncu svojih moči, se je Marija Mazzarello izkazala za pridno delavko. Skrbno je izbrala svoje misijonarke, jim pripravila vse potrebno za pot in jih oskrbela v

samem misijonu. Tako je tudi skrbela za razne svoje ustanove z obiski in nudila vsaki sestri pomoč, spodbudo in jo krepila v poklicu.

Skrb za duše

Njeno prizadevanje za duše je izhajalo iz globoke ljubezni do bližnjega in do misijonov. Sama bi si tako želela iti v misijone in prepustiti vodstvo družbe kakim drugim sestri. Ker ji to ni bilo dovoljeno, je izbrala najboljše in najdražje sestre za to poslanstvo . . .

V svoji zadnji bolezni je dala poklicati sestro Josipino, magistro novink:

– Bi mi hotela narediti neko uslugo?

– Da, mati, tudi dve, tri . . .

– Morala bi poslati v Ameriko sestro Henriko, jaz pa bi želela, da bi šla ti . . . če mi hočeš napraviti to veselje. Vem, da bi te to veliko stalo. Vendar naj ti bo v tolažbo to, da četudi bi ostala tu, se bova vseeno morala ločiti kmalu; ne bom doživela konca leta . . .

– Toda, mati, kaj vendar pravite . . .

– Ker to vem. Moje molitve so bile uslišane. Darovala sem se kot žrtev Gospodu in Gospod jo je sprejel. Le pogum, naredi to žrtev in boš bogato poplačana . . .

Darovala se je kot žrtev. Toda, zakaj, za koga? . . . Za duše. Za neko židovsko dekle, ki jo je imela rada. Za svoje misijonarke, ki jih je pošiljala tja daleč . . . Za njen ‚daj mi duše‘, ki je bil ves ‚boskovski‘.

Veselo darovanje

Kakor hitro je utegnila, je sestra Henrika vsa prestrašena pohitela k don Bosku in prosila:

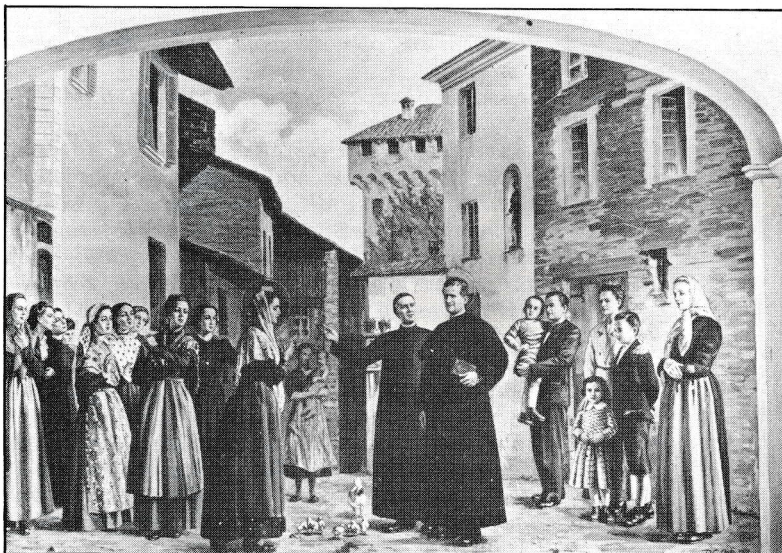
– Jaz se darujem namesto nje.

– Ne. Prepozno je, je odvrnil don Bosko. Bogu je všeč njeno žrtvovanje.

Malo pozneje je Marijo Mazzarello obiskal don Bosko. Čeprav je že vedela, je hotela zvedeti od njega, svojega duhovnega očeta, za mnenje.

– Kaj pravite, don Bosko, bom ozdravela? (rada bi se vrnila v Nizzo med svoje sestre). Don Bosko se je izmikal in napol v šali dejal:

– Nekega dne je smrt potrkala na vrata samostana. Vratarici, ki je prišla odpirat, je dejal: pojdi z menoj . . . Zdaj ne morem, je odvrnila vratarica, ker ni nobene, ki

Prvo srečanje M. Mazzarello z D. Boskom v Morneseju 1864

bi prevzela moje mesto. Smrt je nato klicala sestre drugo za drugo. Vsaka je imela kak tehten razlog, da ne bi šla z njo. Nazadnje je smrt prišla k predstojnici in jo povabila s seboj. Tudi predstojnica je imela pripravljene sijajne razloge, da bi se je rešila. Toda tokrat je smrt neomajno vztrajala: predstojnica mora dati dober zgled. Počakala je, da je predstojnica prikimala in šla za njo . . .“

Don Bosko in Marija Mazzarello sta se nasmehnila, svetnik in svetnica. Dobro je razumela, kaj je hotel povedati. Sprejela je odločitev z nasmehom. To je bil lep zaključek v veselju, ki ga je sejala vse življenje.

Vrnila se je v Nizzo, sestre so jo sprejele z radostjo in navdušenjem, prepustila se je njihovem veselju, čeprav na smrt bolna. Dejala je: „Nikoli se ne smemo preveč veseliti, niti preveč žalostiti . . .“

Malo pred smrtjo je zapela: „Kako ljubim Marijo . . . Hvalite Marijo . . . Kdor ljubi Marijo, bo vedno zadovoljen . . .“ Njeno življenje se je utrnilo 14. maja 1881, stara 44 let.

Pij XI., ki je tako dobro poznal don Boska je dejal: „Njeno življenje je bilo tako dobro in lepo, da je vzbudila božjo simpatijo, posebno zaradi njene ponižnosti. Globina ljubezni, globina ponižnosti vodi vedno v višave poveličanja, slave, nagrade . . .“

Po Dossier BS III-1/81 – stk

Salezijanske novinke s papežem Janezom Pavlom II. avgusta 1980 v Castelgandolfo

JANEZ PAVEL II. PRI SALEZIJANCIH

Papež pri salezijancih! Že skoraj zunaj mesta Rima, na rahlo vzpenjajočem se gričevju, so si salezijanci našli lep kotiček in ga določili ‚za študij‘. Iz tega preprostega načrta je kmalu nastal ogromen kompleks, imenovan Salezijanski atenej. Leta 1973 ga je papež Pavel VI. preimenoval v Papeško salezijansko univerzo. In kdo drug kot papež Janez Pavel II. bi se ‚drznil‘ brez posebnih ceremonij ‚prirajzati‘ k salezijancem na obisk?!

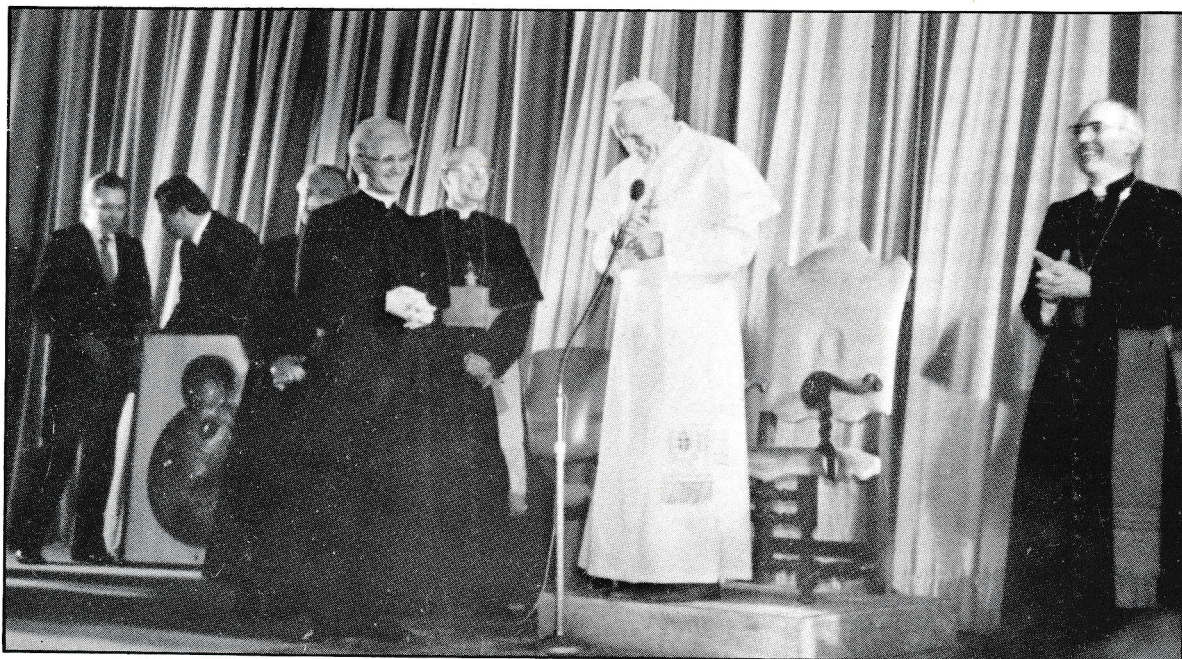
V soboto ob štirih popoldne, na sam don Boskov praznik! Zbralo se nas je veliko salezijancev z raznih krajev. Že sam študijski center je tako raznolik. Med osem-

najstimi narodnostmi, ki so v njem zastopane, je res nemogoče pričakovati kaj drugega kot ‚prelivanje barv‘, če pomislimo, da je Bog ustvarjal ne samo v črno-beli, ampak naravnost v barvni tehniki: Evropejci, Afričani, Južnoameričani, Indijci, Indonezijci, Kitajci in Japonci. Določen spekter smo predstavljali tudi mi Slovenci, zbrani okrog Jožeta Zvera: Janez Poprijan, Jože Pozdrec, Franc Skrabl, nekaj naših sester. Kaj smo pravzaprav pričakovali? Samo zanimivo ‚pojavo‘, ki jo radi poimenujemo ‚papež množic‘?

Že decembra je bilo slišati, da Janez Pavel II. namerava potrditi svoje prijateljstvo s salezijanci. Le

da ga je takrat klicala druga ljubezen; sočutje s prizadetimi ob priliki potresa. Mož je zelo praktičen in pusti čakati, kar lahko čaka. In tako je bilo. Kolikor bolj smo čakali, toliko bolj je rasla v nas želja po tem srečanju. 31. januar je končno tu in tu je tudi papež Janez Pavel II.

Sprejem je zelo skromen. Očitno, prišel je med svoje. V pričakovanju smo si lomili jezik ob poskusnem petju poljske pesmi. Si lahko mislite, kaj smo spravili skupaj. ‚Matka Čenstohovska‘ sta bili najbrž edini dve besedi, zgovorjeni vsaj približno po poljsko. Takoj po svojem prihodu se nas je privoščil in rekel: „Lepo, lepo! Zdi se mi,

Janez Pavel II. posluša pozdrav rektorja salezijanske univerze v Rimu

da ste peli po poljsko". Rektor univerze Rafael Farina mu je prvi segel v roko. Predstavil mu je program naše univerze in ga zaprosil blagoslova za tako odgovorno poslanstvo. Prav počasi in pretehtano je odzdravil papež: „Veselje, ki ste mi ga pokazali, ko ste me sprejeli in mi odprli vašo hišo in vaša srca, vam želim povrniti z enako radostjo. Danes, na praznik sv. Janeza Boska, vašega očeta, ki ga lahko imenujemo ustanovitelja salezijanske papeške univerze, je to veselje še večje.“ Nato je pozdravil spremljevalca kardinala Viljema Baumana in njegovega sodelavca nadškofa Antona Javierra, salezijanca, ki sta na čelu kongregacije za krščansko vzgojo, potem našega vrhovnega predstojnika Egidija Viganaja in vse profesorje, ki vodijo salezijansko univerzo. Svojo simpatijo je izrazil študentom petih fakultet, ki jih vključuje univerza: teološke, filozofske, cerkveno-pravne, pedagoške in cerkvene in klasične literature. Kar naravnost povem, takrat smo se potrkali na prsa, mi bolj v zadnjih vrstah dvorane. Študentje nismo prevzetni, če pa kdo računa z nami, se pa radi pokažemo. Kaj nam je še povedal? Da je ta naša univerza še pravzaprav mlada in še nima kdo ve kakšne zgodovine. A je prav hitro dodal: „Papeža zelo zanima uspeh tega študijskega centra v Cerkvu in za Cerkev“. S tem je hotel reči: zgodovina je še pred

vami! „Rad bi vas opozoril na posebno ugodne pogoje, ki jih ima vaša univerza. Njena značilnost je ta, da izvira iz karizme sv. Janeza Boska, in s tem omogoča razvoj cele človekove osebnosti. V luči evangelija oblikuje razum in moralni in socialni čut mladih.“

Takole je predstavil prvenstveno nalogo univerze: „Prepoznati Boga v človeku in doumeti človeka v Bogu. To pa pomeni prepoznati Kristusa v človeku in človeka v Kristusu... Vaše delo mora temeljiti na spoznavanju Kristusa, da bo zares blizu človeku.“ Naša prvenstvena naloga je katehetika, je dejal. Biti danes zares s človekom, biti njegov prijatelj, je mogoče, če smo najprej z Bogom in njegovi prijatelji. Eno od ponovnih priporočil je bilo: „čutiti s Cerkvijo“. Resnična zvestoba Cerkvi je ena od značilnih lastnosti, zaradi katere se ta univerza imenuje katoliška, papeška univerza. Je dar Cerkvi: zato mora biti zmeraj prežeta z zavestjo pripadnosti njej. Skoro kramljajoče, a vseeno prepričevalno, je „Peter iz Poljske“ izčrpal svojih pet tipkanih strani. Med navdušenim aplavzom se je oziral po dvorani, očitno zadovoljen, da je to sobotno popoldne tako domače med salezijanci. Na koncu je to izrazil z besedami: „Sem vesel, da se je vse izšlo po salezijansko. Vidim, da je vse na mestu. Več let sem bil namreč župljan salezijanske župnije v Krakovu.“

Kar neradi smo ga spustili z odra. Pa kaj ko ni kak igralec, ki bi se znova in znova ob navdušenem ploskanju vračal na oder. Tako kot je prišel, se je zdaj spustil v pogovor s posameznimi skupinami profesorjev in študentov. Čez dobro uro smo se dobili z njim na večerji. Križaril je od obednice do obednice, blagoslavljal. Od časa do časa je komu segel v roko, mu povedal kakšno „luštno“. Tako se je v naši obednici pošalil: „Za dobro znanost ni potrebna samo knjiga in brihtnost, ampak tudi apetit.“ Takoj po večerji smo se zbrali v hišni kapeli, kjer nam je na kratko povedal nekaj za „lahko noč“. Vedel je, da je to stara salezijanska navada in da mora biti ta nagovor dolg največ dve minuti.

Lep spomin, lepo doživetje! Obenem spodbuda za edinstvo in pripadnost Cerkvi. Papež je bil zmeraj ena od odločilnih osebnosti v zgodovini. V njem kot Kristusovem predstavniku, Cerkev izraža svojo edinstvo. Edinstvo! Kdaj pa kdaj za las zgrešena, že povzroči posledice, ki so nepopravljive. Eno je gotovo: mogočno obzidje, ki obkroža Vatikan, je samo še v okras. Janez Pavel II. je človek, ki zna biti prijatelj, zmeraj pripravljen napraviti prvi korak. Simpatija nikoli ni pobuda za razprtijo. Kdor koli se sreča z njim in mu seže v roko, je prepričan, da je takó.

Zvone Štrubelj

POMLADNI VIHARJI

Madžarski religiozni pisatelj in vzgojitelj dr. Tihamer Toth je napisal knjigo z naslovom „Pomladni viharji“. To je zelo značilen naslov.

Viharji nastajajo zaradi močnega gibanja vetra: topel in vroč zrak nad širnimi planjavami ali morskimi gladinami se dvigne navzgor in na njegovo mesto pride hladnejši ali mrzel zrak z visokih planin ali severa. Tako nastane veter, če je razlika v temperaturi majhna in zato hitrost zmerna, ali pa nastane vihar, če je razlika velika in hitrost močno pospešena.

V mladostniku se s puberteto začnejo z veliko naglico menjati čustvena stanja navdušenosti, optimizma, delavnosti, zagnanosti, ki so zelo podobna visokim temperaturam v naravi in stanja pobitosti, pesimizma, brezvoljnosti, nemoči. To povzroči silno valovanje duševnega življenja in odnosa do okolice.

Navdušenje, optimizem, delavnost in zagnanost so posledica velikih odkritij svojega jaza, sposobnosti in možnosti v življenju, ki jih mlad človek dela s pomočjo refleksije ali samoodkrivanja in samospoznanja. Pobitost, pesimizem, brezvoljnost in nemoč pa so posledice nesposobnosti mladega človeka, da bi mogel obvladati čisto nov položaj, biti kos pričakovanjem svojih staršev in vzgojiteljev (zlasti takih, ki ne poznajo dobro položaja mladostnika) in doseči cilje, ki jih je tako lepo videl in občudoval v svoji fantaziji. Ker je pubertetnik vajenec življenja, ne obvladuje in ne ravna pravilno v novih okoliščinah. To mu odrasli zamerijo in pripisujejo njegovi samovoljnosti in hudobni volji ali celo volji za nagajanje. Dejansko pa se mlad človek ne znajde, ne ve, ne more. Karanje, kreganje, kritiziranje, nerganje, mladega človeka samo zmedejo, namesto da bi mu pomagale obvladati položaj in ga pravilno voditi. Tukaj odrasli navadno mnogo več grešijo kot mladostnik.

Pomlad je letni čas, ki sledi zimi. Pozimi je narava počivala. Tudi otroška doba je v človeškem pogledu zelo mirna in prijetna

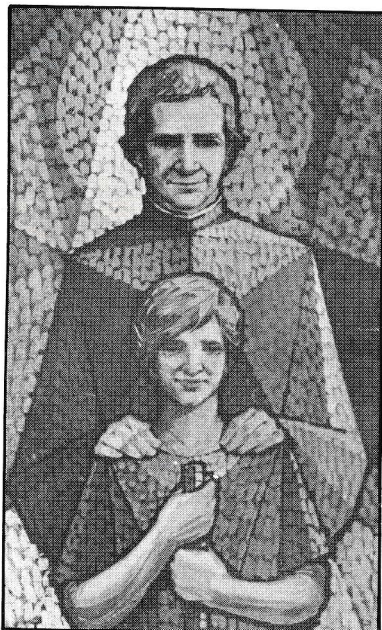
doba: otrok živi v svojem otroškem svetu, v okrilju družine in nima problemov ne težav. Prav tako tudi starši in vzgojitelji s temi otroki v šolski dobi nimajo problemov in težav. Na pomlad začne vse poganjati, rasti, živeti, se razvijati. Tako je tudi s puberteto:

začne se pomlad življenja, ko se otrok spremeni v pubertetnika in začne rasti v odraslo osebo. Ker se začenja novo življenje, je samo po sebi jasno, da bodo prišli novi problemi in nove težave.

S takimi sinovi in hčerami je treba znati pravilno ravnati. Nekaj napotkov se glasi:

a) Biti pripravljen na spremembe in presečenja. V sinu mladostniku ali hčeri mladostnici mora priti do sprememb. Pričakovanje sprememb je osnovna drža vzgojitelja. Gotovo se življenje ne bo razvijalo niti na isti način niti v istem tempu kot dosedaj. Biti pripravljen na spremembe je že velik napredek in zagotovilo skorajšnjega uspeha.

Toda treba je iti še dalje: pripravljeni moramo biti na presečenja, se pravi na drže, dogodke, obnašanja, reakcije in podobno, na katere nismo nikdar mislili ali jih imeli za mogoče. Važno pravilo v

delu z mladostniki se glasi: Nič te ne sme presenetiti!

b) Ohraniti mirno kri. Kdor je pripravljen na spremembe in na presečenja, se ob nastopu nepričakovanega ali nepredvidenega dogodka ali drže ne bo ničemur čudil. Zato tudi ne bo izgubljal časa za tarnanje, negodovanje in oporekanje. Vse svoje energije bo usmeril na najbolj ustrezno in uspešno reševanje novih položajev. Prav mirnost je eden izmed dejavnikov, ki na mladostnike najbolj učinkovito deluje. Sprememb, začenjaj, nasprotovanja čutijo že sami zadosi, zato ni treba, da bi se njihova negotovost in neizhodnost iz položaja še večala z neobgljenostjo in neizhodnostjo iz položaja odraslih. Vročine ne zdravimo tako, da k 40 stopinjam dodamo še 40 dodatnih stopinj, temveč tako, da z drugimi sredstvi skušamo zbiti in zmanjšati temperaturo.

c) Ne reagirati mehanično. Dogaja se, da se mladostnik ali mladostnica čudno, kujavo, uporniško, izzivalno, trmasto itd. obnašata. Znamenje odraslosti ni v tem, da se oče ali mati obnašata še bolj čudno, kujavo, uporniško, izzivalno, trmasto itd., temveč v tem, da najdeta za vsako držo in obnašanje „pomirjevalno“ in „usmerjevalno“ držo. Proti čudnemu vedenju je treba uporabiti normalno ali vsakdanjo, proti kujavemu pametno in razsodno, proti uporniškemu pogovor, proti izzivalnemu sproščujoče, proti trmastemu pomirjevalno in spravljivo. Bolezni se zdravijo z nasprotnimi sredstvi: razburjenost z mirom, vročina s hladom, prenapet želodec z izpraznjenjem. Nikdar pa ne z dodajanjem iste napake ali izrednosti.

d) Ravnati s pubertetnikom kot z odraslo osebo. Navadno imajo značilne oblike mladostnikovega obnašanja svoj izvor v želji, da bi „bili veliki“ ali da bi „vsaj imeli videz odraslosti“. Če se mladostnik vede nezrelo in nedoraslo, moramo z njim ravnati zrelo, odraslo, kot da bi bil odrasel človek. To ga skoraj vedno umiri in spravi v red.

V. Dermota

ŽELIMELJSKA ŽUPNIJA

V PRIPRAVLJANJU NA STOLETnico FARNE CERKVE

Nekaj zgodovine ob bližnji stoletnici

Želimeljska cerkvena občina se je odcepila kot samostojna duhovnija od izžanske župnije leta 1787. Služba božja je bila v borni cerkvi, ki je stala na sedanjem majhnem pokopališču. Postavili so jo baroni Engelshausi v začetku 17. stoletja, kakor poroča Valvazor. Bila je majhna, nizka, sčasoma je razpokala . . .

Po mnogih težavah zaradi nasprotovanja komisije za gradnjo in skromnih sredstev, so Želimljani vendarle začeli 18. avgusta 1884 graditi novo župnijsko cerkev. Velikega dela se je tedaj dušni pastir Jurij Drnovšek sprva ustrašil, zato je gradnjo nasprotoval, potem pa se je opogumil in vse delo lepo končal.

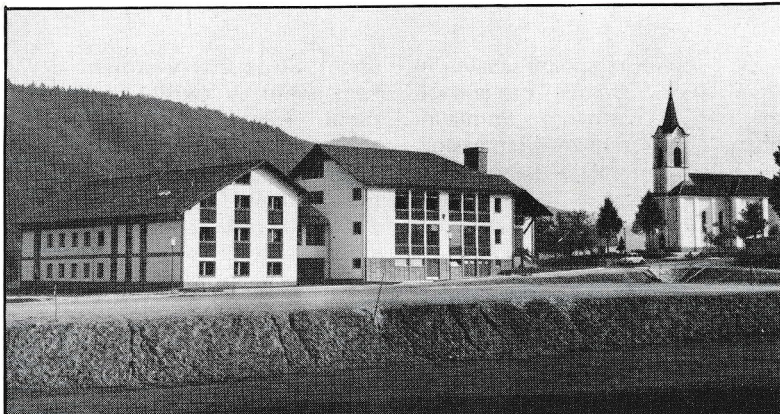
Načrte za novo cerkev in vsa zidarska dela je napravil Italijan Francesco Faleschini. Škoda, da so tedaj zavrgli prvotni lepši in praktičnejši načrt. Farani so se zelo potrudili in že po dveh letih dela konec julija 1886 cerkev pripravili za božjo službo. 1. avgusta tega leta jo je slovesno blagoslovil okrajni dekan in stolni župnik Anton Urbas. Kakor poroča župnijska kronika, so cerkev „z velikimi žrtvami in ljubeznijo farani dokončali z milodari, davčnimi prispevki in s tlako“.

Vsi oltarji so bili narejeni istočasno kot cerkev. Glavni oltar je iz cementa, oba stranska pa sta lesena in ju je zato 100-letni zob časa uničil.

Posvetitev cerkve in prvo birmo je v novem svetišču opravil 7. julija 1889 goriški nadškof dr. Jakob Missija, poznejši kardinal.

Kako je stekla obnova cerkve?

Cerkev z majhnim številom vernikov je šla skozi svojo zgodovino s skrbnimi dušnimi pastirji, ki so s skupnimi močmi dopolnjevali notranjo ureditev cerkve in vzdrževali z žulji zgrajeno farno svetišče. Cerkvi ni prizanesel potres iz leta 1895. Preživela je drugo svetovno vojno in tudi zadnja dva potresa:

Cerkev Sv. Vida v Želimljem

stavba je dobila razpoke, klicala je po popravilih in obnovi.

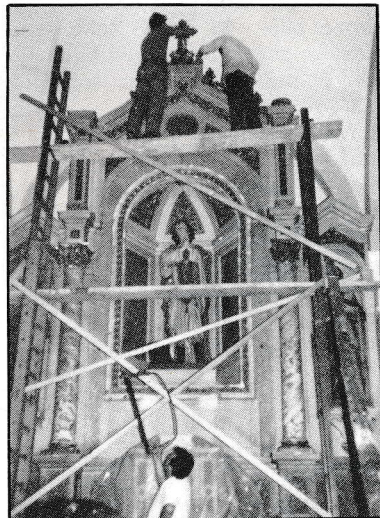
Obnovo cerkve smo v župniji začeli z daljšo pripravo. Pred nami je birma in nanjo se v naši dekaniji pripravljamo dve leti. Ker smo vsi odgovorni za to pripravo, smo skušali pritegniti vse farane tudi k obnovi cerkve.

„Beljenje cerkve“ kot smo temu delu rekli sprva, je zahtevalo še druga vzporedna dela. Želeli smo, da bi bilo svetišče bolj svetlo, toplo in praktično. Veliko smo se posvetovali s posamezniki in s komisijo, ki je dela spremljala.

Start v četrtek, 7. avgusta lani, je bil čudovit. V sončnem jutru so se zgrnili od vsepovsod postavljalci odra za dela v cerkvi. Pripeljani les iz vseh zaselkov župnije je ob pridnih rokah možakarjev kar zaplaval počez in po dolgem od spodaj pa do stropa cerkve. V rekordnem času enega dneva (za to smo planirali tri dni) so naši župljani kot pravi „cimpermani“ postavili oder. Začetek dela je bila spodbuda za vse druge. Skozi šest tednov so se vrstili farani v prostovoljnem delu. Odstranjevali so stari omet in pripravljali v kamnitih zidovih podometno električno napeljavo. Ker se vedno kaj zatakne, so bili proti koncu del v cerkvi vsi na kupu: zidarji, električarji, plekarji in „čistilni tehniki“. To ni bilo ravno najbolje: povzročalo je dodatni prah in višjo vročino. Podiranje odra 19. septembra je bila spet še ena skupna uspeša akcija. Iz vseh vasi so priropotali gospodarji s traktorji, podrli v treh

popoldanskih uricah odre in razpeljali ves les po domovih. Nekdo je pripomnil, da je bilo pri cerkvi tako kakor na registraciji vozil: vsaj deset traktorjev je brnelo in med njimi preko 20 možakarjev.

Ko je cerkev dobila novo obleko, je bilo treba primerno urediti glavni oltar. Bolj je moral priti do izraza zavetnik sv. Vid. Kip je zastiral velik tron nad tabernakljem. Nova osvetlitev je lepa, dopolnjujejo jo prenovljeni lestenci. Bili so že čisto dotrajani. Vrednost njihovega beneškega stekla je pasarja prepričala, da se je lotil obnove te starine. Podaljšali smo tudi tlak v premajhnem prezbiteriju, dvignili ambon in uredili prostor s krstnim kamnom in tako ohranili spomin na stoletno krstnico. Prostor zadaj, kjer je bila

Prenavljanje glavnega oltarja

doslej krstilnica, je spremenjen v spovednico. Lepa pridobitev in okras je za cerkev oglasni kot in policja za tisk, še bolj pa stranska oltarja: imela bosta marmornati polici; na eni bo posebna dragocnost v cerkvi, to je prenovljeni kip Marije, kraljice miru s Kureščka. Rezbarski mojster bo kipu izdelal rezljano lesno ozadnje. Oltar s sliko sv. Jožefa pa bo hranil spomin na slikarja, ki je pred sto leti izdelal stranski oltar. Ob sliki bodo tudi obnovljeni kipi iz nekdanje pokopališke cerkvice kot starina s svojo 300-letno zgodovino. Stari križev pot, ki je bil prevelik in je pokrival skoraj vse stebre in stene te majhne cerkve, je tudi dotrajal in ga bo vsaj začasno zamenjal obnovljeni nekdanji rakovniški križev pot. V načrtu je tudi prenova klopi v cerkvi. So nekoliko nerodne, vendar dobro ohranjene in kar lepe; treba jih bo primerno razporediti in obnoviti. Orgle in kor s pevci pa sta dobila lepšo povezavo

z oltarjem, ker smo odstranili staro previsoko pregrado.

Ali je obnova uspela?

Preden odgovorimo na vprašanje, še ta zapisek iz stare župnijske kronike pred sto leti: „Ne moremo se Želimljani ponašati s palačami ali drugimi velikimi stavbami; nimamo zakladov in biserov, pač pa imamo lepo, da, krasno novo farno cerkev, ki nam je to in še veliko več kot je bogatinu njegov najdragocenejši diamant...“ Tak ponos je navdajal naše prednike, ki so pred skoraj sto leti v rekordnem času postavili ta spomenik svoje vernosti. Mi smo ga zdaj spet obnovili in prav je, da smo ponosni na opravljeno delo.

Vse priznanje zaslužijo želimeljski farani. Kot člani majhne župnije, precej raztresene po številnih zaselkih, so s skupnim prostovoljnim delom in denarnimi prihranki

pokazali do sedaj svojo izredno solidarnost in ljubezen do skupnega svetišča, ki so ga prav tako z ljubeznijo in še z večjimi žrtvami zgradili predniki. Vse, kar se je do sedaj naredilo, je uspelo in je dokaz, kaj lahko naredimo, če delamo skupaj.

Toda vprašanje je globlje. Obnova cerkve, ki je nekaj zunanjega, mora imeti dušo. Obnovljeno svetišče je zdaj želimeljskim faranom nenehen klic in spodbuda, da naredijo še drug korak. Obnoviti bo treba še eno svetišče, Cerkev v malem, naše družine. Če tako premišljujemo, postaja odgovor na postavljeno vprašanje težji.

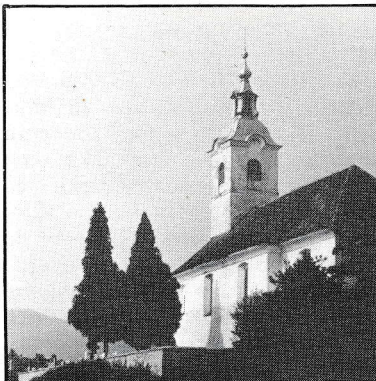
Postni čas in istočasno neposredna priprava na birmo so glasni klicatelji k obnovi verskega življenja. Če nam bo obnovljena cerkev zdaj in v prihodnje pomagala k stalnemu duhovnemu prenavljanju in verski poglobitvi, potem lahko rečemo, da je obnova zares uspela. Janko Novak

LEPOTE CERKVE NA GOLEM PRI IGU

Pred nekaj leti je Državna založba Slovenije izdala vrste knjižnih publikacij o slovenskih pokrajinah. Bogato so opremljene s črno belimi in barvnimi fotografijami dežele, ljudi in izbranih umetnin, na ovitkih pa nosijo barvne posnetke značilnih panoram ali izrezov določene pokrajine. Knjigo o Dolenjski in Beli krajini tako predstavlja in krasi vas Golo nad Igom.

Golo je le osem kilometrov oddaljeno od Iga. Tja nas vodi serpentinasto vzpenjajoča se cesta, ki pelje tudi na bolj oddaljen in izletnikom bolj znan Kurešček. Ko po nekaj kilometrih pustimo za seboj vas Škrilje, se na levi spredaj pokaže najbolj izraziti del vasi. To je podolgast grič, ki se od ceste in prvotnega jedra vasi proži v dolino ter nosi na koncu svojega dolgega rebra baročno cerkvico. Sodobna vas Golo pa se od glavne ceste z novimi stavbami naglo širi v pobočja gričev na desni strani.

Ko se pri gasilskem domu na Golem usmerimo z glavne ceste po ožji poti levo navzdol, nas sprva še spremljajo kmečke hiše. Pri zadnji od teh, nasproti hiše kjer je bila ustanovljena ljubljanska brigada, kot nas pouči spominska plošča,

Cerkve na Golem

hranijo ključ cerkvice. Starejša žena, prizadevna skrbnica cerkve, pospremi obiskovalca in mu odpre vrata. Vmes pristno doživeto pripoveduje o cerkvi in njeni preteklosti, saj je vsa leta živela tu. Med drugim pove, da je bila nekoč poleg še šola in da imajo zdaj novo, večjo šolo, bolj pomaknjeno proti vasi. — Pot po rebri griča je idilično romantična s svojim valovitim, navzgor usmerjenim ritmom, s spremljajočim drevjem in prelepim, širokim razgledom na ljubljansko kotlino, Alpe in Karavanke na eni strani, ter na dolenjsko gričevje na drugi. Pot se zaključuje z

vstopom v cerkvico. Notranjščina je preprosta; ena ladja z belimi stenami in belim obokanim stropom. Oči pa nam nehote obstanejo na oltarju in prižnici. Farani so ju kupili v Kostanjevici, kjer sta nekoč krasila zdaj obnovljena samostansko cerkev. Tipično baročna sta. Celotna oblika oltarja je usločena, nekateri detajli pa se bočijo konveksno. Rittem kompozicije je tako pester in mehko valovit. Le navpičnice stebrov in pilastrov so ravne in mu dajejo čvrstino. Oltar bi v navpični in vodoravni smeri lahko razdelili na tri dele. Če s pogledom potujemo od sredine spodaj, je tu najprej izbočeni tabernakelj z jagnjetom na ležeči knjigi na vrhu. Ob straneh pa sta angela, ki v razgibanih držah nosita kot simbole plodove zemlje: snop žita in vejo vinske trte z grozdi. Slonita na spiralasto oblikovanih nazidkih po vzoru Michelangelovih alegorij dnevnih časov pri grobnici Medicejcev v Firenzah. Njune kretnje so usmerjene delno k tabernaklju, delno kvišku, tako da nas še z drugimi, manjšimi figuricami angelov vodita k srednjemu in glavnemu delu oltarja. Tu stoji v niši pozlačen kip sv. Marjete z rekvizi-

toma, ki jo določata: križ v eni roki in palmova vejica v drugi. Krog nje so nanizani kopasti oblaki in med temi ljubke figurice malih angelov — puttov, ki so igrivo razgibani s kretnjami proti svetnici in kvišku. Levo in desno od sv. Marjete pa so ob stebrih stoječe figure duhovnih mož, po dve na vsaki strani: škof s plamenčim srcem v roki in papež s knjigo ter drugi škof s knjigo in puščavnik. Njihove kretnje in obrazi izražajo vznesenost in vzhičenost. Zazrti so kvišku, le puščavnik je kot prisposodba meditativnega življenja zamišljeno sklonjen k odprti knjigi. Tudi telesa so močno dinamična v držah kontraposta in poudarjajo čustveno razvnetost, značilno za umetnost baročnega obdobja. Celo palice, ki jih nosijo v rokah, so razporejene v nemirnem, pa smiselnem ritmu, ki nakazuje smer k svetnici in kvišku.

Po kretnjah in pogledih figur srednjega dela oltarja smo pripeljani k tretjemu delu, ki je obenem vrh. Tu je nad nišo s sveto Marijeto oblikovana sv. Trojica: Bog Oče z žezlom in kelihom v rokah, golob — Sveti Duh, in križ — Kristus. Na oblakih so, ki jih radialno prešinjajo žarki, in kjer se ti križajo, je nameščena krogla — svet; formalno likovno ta povezuje ostale razgibane in raztresene elemente ter pomeni dominantno gornje kompozicije. Nanjo so vezani tudi putti, ki se tu spet živahno spreletavajo po oblakih in obrobni stebričih.

Arhitekturni elementi oltarja — stebri in pilastri — nudijo prizorišče celotnemu dogajanju, stopnjujejo prostorske učinke / za stebri so postavljeni še pilastri, ki poglobljajo prostor /, poudarjajo s svojo navpičnostjo smer kvišku in posredujejo vtis trdnosti, ki bi jo sicer med samimi mehkiimi oblikami pogrešali. Kolutasto ritmični okraski kapitelov in preklad z motivi iz rastlinskega sveta pa skladno povezujejo arhitektonske elemente s plastikami oltarja.

K prazničnemu vzdušju prizorov mnogo pripomore slikarski element — barva. Kipi so beli z diskretnimi zlatimi dodatki / robovi oblek, sponke, obeski, križi itd. /, kakor so zlati tudi rastlinski okraski, palice, žarki in osrednja figura sv. Marjete. Opekasto rdeča in siva barva stebrov in pilastrov pa želi posnemati marmor. Tako je pač barok težil k razkošju in obilju.

Glavni oltar in prižnica v cerkvi na Golem

Druga zanimivost in privlačnost cerkve je prižnica, oblikovana v istem slogu. Najprej nas preseneti z izvirno motiviko. Nosi jo namreč na tleh stoječa orjaška figura Samsona na svoji glavi, jo podpira z levo in se z desno roko opira na brsteče drevesno deblo. Prižnica sama je valovitih oblik, izbočenih in usločenih, ter prav tako njen tretji del — streha. Obod prižnice je izpolnjen s tremi globokimi reliefi, ki prikazujejo prizore iz življenja sv. Pavla. Okviri reliefov se po obliki ujemajo z oblikami prižnice in se obogatene s kolutastimi rastlinskimi okraski, podobnimi onim na oltarju. Reliefi sami pa se odlikujejo po veliki prostorski iluziji, ki jo omogočajo izrazito perspektivno podana prizorišča s širokopotezno, majestetično rimsko arhitekturo. Vsebinsko se ti prizori vežejo z napisom na strehi prižnice: „Verbum Fidei quod praedicamus“ (iz sv. Pavla Rimljanom). Streho nosita na rokah dva angela — figuri izhajajoči iz dveh pilastrov. Poudarjena in povzdignjena je z ritmično padajočo zaveso, okrašeno z zlatimi resicami. Oltar in prižnica sta iz polihromiranega lesa. Barva je ponekod uporabljena realistično, kjer skuša umetnik posnemati naravo, v glavnem pa ekspresivno, ko s svečano belino in sijočim zlatom

podpre zanos posameznih oblik in kompozicije v celoti. Kot so oblike in ritem kompozicije dinamični, pa ne pretirano, tako je tudi barvna paleta omejena, kar nam skupaj postavlja te dve umetnini našega 18. stoletja v čas zrelega baroka. Skladno se tu družijo, dopolnjujejo in učinkujejo kiparski, slikarski in arhitekturni elementi, kot sozvenijo zvoki v polifoni baročni glasbi.

E. N.

K zgornjemu umetnostnemu opisu še nekaj drugih podatkov.

Cerkev je posvečena sv. Marjeti, devici, mučenki. Omenjena je že pred letom 1631. Sedanja župnijska cerkev je dograjena 1820, posvečena pa 28. oktobra 1821. Posvetil jo je škof Avgustin Gruber. Zidana je vsa iz kamna. Župnija je ustanovljena 1787. leta.

Tudi cerkev je bila v povojnem času močno poškodovana, tako da nekaj let ni bilo v njej božje službe. Leta 1966 je Zavod za spomeniško varstvo restavriral oltar in prižnico. Vse delo je nadzoroval arhitekt Anton Bitenc.

Od 9. marca 1971 oskrbujejo župnijo na Golem salezijanci iz Želimljega. Sveta maša je vsako nedeljo in praznik ob 9. uri. dopoldne, pred mašo pa verouk po skupinah.

Fr. Drobnič

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. SOTRUDNIKOM

Zbrali so se sami mladi sotrudniki 3. septembra 1980 pri papežu v Castel Gandolfo — mladostno, kakor se za mlade spodobi: na dvorišču so prižgali grmado s poleni, ki so jih prinesli z vseh krajev Italije. Razlegla se je pesem, ugasnile so luči, prižgali so ob ognju sveče, jo prižgali tudi papežu. Prinesli so papežu v dar malo platano, da bi jo zasadil v spomin nanje na vrtu. Zapeli so psalm 'Kakor drevo, zasajeno ob vodi'. Razigrali so se v sicilijanskem plesu pred papežem. Potem darilo voditelja zbirke knjižic 'Novi svet', ki preplavljajo Italijo v milijonih. Mladi svet se umiri v scenskem razmišljanju o Jezusu, ki umirja vihar na morju. Vse je povzel papež z večernim govorom, kakor je salezijanska navada, ker je zanjo vedel iz svoje mladostne izkušnje pri salezijancih v Krakovu.

Srečanje mladih sotrudnikov, pet sto jih je bilo, s starejšimi dva tisoč, z geslom 'v bratstvu in molitvi' so organizirali zato, da bi v njih rastle veselje, da so sotrudniki.

Papež je v svojem večernem govoru dejal med drugim:

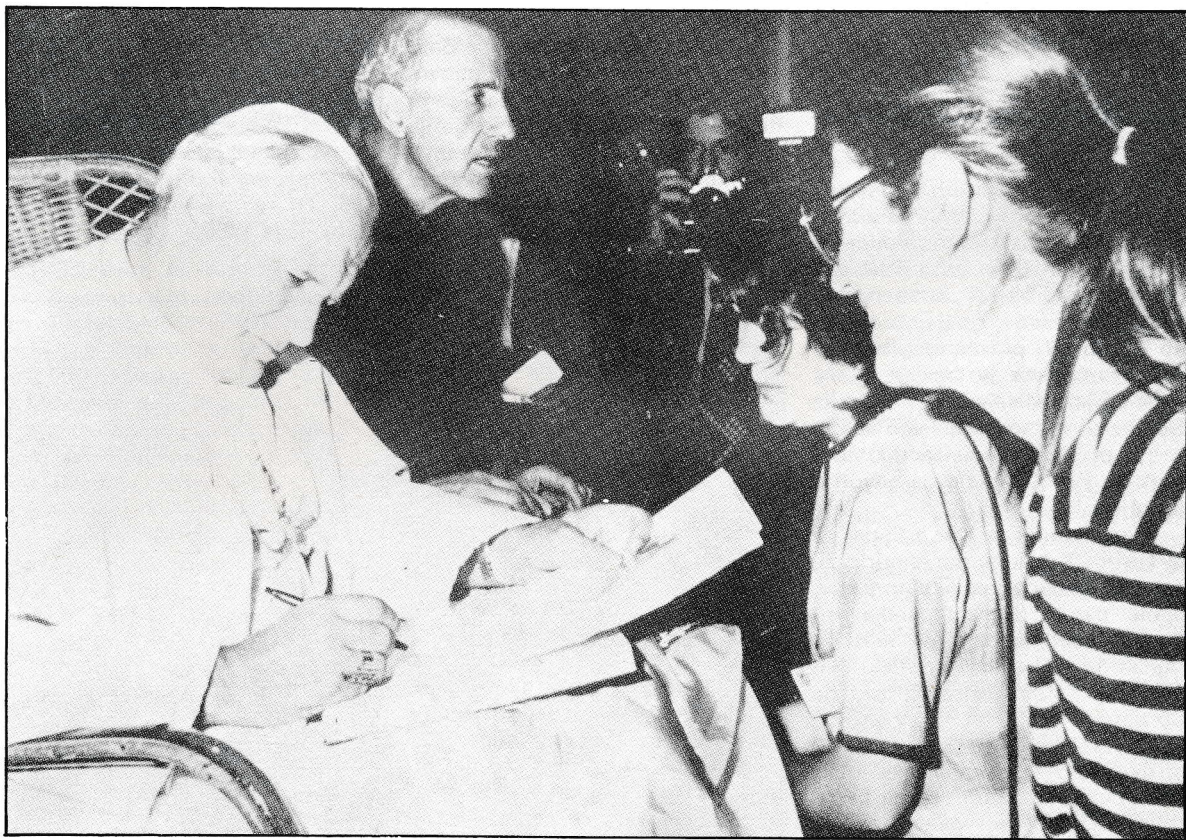
„Don Bosko je dobro poznal zgodovino odrešenja. Vedel je, da so na začetku te zgodovine besede: 'Naredimo mu pomočnico, njemu primerno'. To so besede Boga—Jahveta, potem ko je ustvaril človeka, Adama. Mislim, da je don Bosko posnemal zgled Boga—Jahveta, in si je iskal pomočnico — v nebesih, Marijo Pomočnico... Ker pa je don Bosko živel na zemlji, si je iskal pomočnice tudi tu in je našel salezijanske sotrudnice. Te si je zamislil in ta zamisel traja že desetletja in so njegovo nadaljevanje. In prav vi ste, ki utelešate to don Boskovo zamisel in soodgovarja na njegovo pobožnost do Marije Pomočnice.

Papež je nato dodal: „Zelo mi je všeč, da ste hoteli preživeti ta večer s papežem. Všeč mi je zato, ker mi je salezijansko okolje blizu že od mladosti. Poznam ga še iz moje Poljske, imel sem stike s salezijanci v župniji, kjer sem prebival, posebno med zadnjo vojno.

Ne morem reči, da bi bil salezijanski sotrudnik v ozkem pomenu besede, toda v širšem ali najširšem pomenu vsekakor. Veliko dolgujem tisti župniji in zdaj je lepa prilika, da to izjavim pred vami.”

Naslednjega dne je papež spet nagovoril mlade sotrudnike: „Želim se vam zahvaliti za vašo dragoceno dejavnost. Ko se spominjam svojega obiska na don Boskovem grobu v Turinu lanskega aprila, vam pravim: še naprej živite čudoviti salezijanski ideal v družini, v šoli, v družbi, pri delu, v življenju župnije, v škofiji, v pastoralnih svetih, v civilnih organizacijah, ob sprejemanju porajajočega se življenja, v oskrbovanju bolnih, v skrbi za zapuščene, v bratski pomoči vsem, ki trpijo. Nikoli pa ne pozabite svojega duhovnega življenja in ga krepite z molitvijo in s prejetjem zakramentov. Tako boste pravi Kristusovi pričevalci pod materinskim varstvom Marije Pomočnice.”

Po BS 17/80 — stk

Janez Pavel II. sprejema mlade sotrudnike

DON BOSKO V KENIJI

Salezijanska dejavnost v Keniji se je uradno začela na don Boskov praznik 31. januarja 1981. Slovesnost nam takole opisuje naš slovenski misijonar Štefan Burja:

„K nam je prišel škof iz Meru in nas slovesno predstavil ljudem, ki so se zbrali v naši župnijski cerkvi v Siakagu: bilo jih je čez 1500. Prišli so tudi iz daljnih krajev, daleč tudi do 35 km.

Med somaševalci je bilo poleg škofa, inspektorja iz Turina, še drugih 30 duhovnikov. Pred zaključkom maše je škof izrazil zahvalo dosedanjim misijonarjem turinske Consolate, ki so prinesli evangelij temu ljudstvu, nato pa je predstavil salezijance, ki bodo nadaljevali njihovo delo. Po maši je bil folklorni nastop. To ljudstvo ima izreden čut za glasbo in ritem.

Menim, da imamo salezijanci veliko bodočnost v Afriki in še posebno v Keniji, kjer je največji odstotek mladine in otrok.“

Še kaj več o novem salezijanskem misijonu in o Keniji povzemamo iz italijanskega salezijanskega vestnika.

Župnija Siakago je 200 km od prestolnice Nairobi, na desni se dviga gora Kenia, po kateri ima dežela ime, je na 1000 metrov visoki in 700 kvadratnih kilometrov veliki planoti-savani. Podnebje je tropsko vroče in suho. Prebivalcev je okrog 50 tisoč, kristjanov pa pet do šest tisoč, spadajo v skupino Bantu. Ni pravih vasi, temveč koč raztresene po savani, vsaka sredi svoje obdelane zemlje. Ljudje živijo zelo revno in se selijo vedno bolj v prestolnico Nairobi. Uradni jezik je svahili, ljudje pa govorijo narečje kikuju.

Prvi župnik je Dario Superina iz Turina. Kmalu se mu je pridružil argentinski Slovenec Štefan Burja, njima pa še dva duhovnika, od katerih eden je bil pred kratkim izgnan iz Teherana. Pri delu jim pomagajo štiri sestre iz družbe Consolata.

Sestre vodijo otroški vrtec s 60 otroki, šolo za šivanje in amulanto. Bolnikov, ki jih najbolj prizadeva malarija, je vedno veliko, posebno veliki revčki so otroci.

Bogve od kako daleč jih prinašajo matere. Od utrujenosti se vsedejo pred ambulanto in potrpežljivo čakajo, da pridejo na vrsto. Potem se vračajo potolažene s svojim malčkom domov.

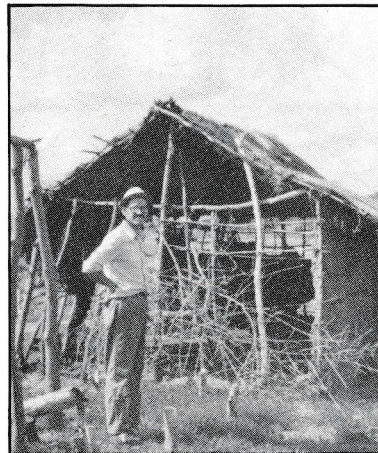
Misijon je pričel tudi z obrtno šolo: dvajset fantov se uči mizarstva in zidarstva.

Ljudje so zelo prisrčni. Na ozemlju naše župnije je posejanih kakih 20 molilnic, koč, v katerih se zbirajo verniki pod vodstvom katehistov. Maša mora trajati vsaj poldrugo uro, ob slovesnostih pa vsaj tri ure. Tako hočejo ljudje, ki radi veliko molijo in pojejo ob spremljavi bobnov, ženske pa ukajo s presunljivo visokimi glasovi. Za darovanje se vsi uvrstijo v procesijo in prinesejo svoj skromni dar: nekaj centezimov, jajce, koruzni storž, vsak kaj daruje.

Ljudstvo v Keniji je zelo mlado po starosti, polovica nima več kot dvajset let. Otroci so zelo ukaželjni in mirni.

Poleg misijonarjev družbe Consolata delajo v Keniji duhovni sinovi Cottolenga in Orioneja, sami Piemontezi. Naš Štefan Burja je velika izjema; sicer pa so Kranjci kar precej podobni Piemontezom.

Vendar Siakago ni edina salezijanska postojanka v Keniji. Severno od nje v kraju Kor je še ena

Štefan Burja pred 'kapelico'

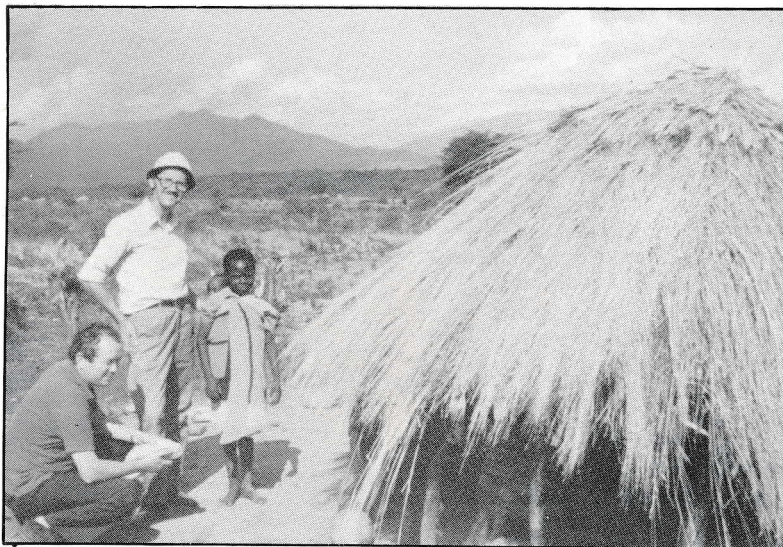
postojanka, ki jo vodijo indijski salezijanci iz Bangalora.

Prebivalcev v Keniji je več kot 15 milijonov, razdeljenih na 42 plemen. V Keniji je še 200 tisoč Indijcev in Pakistancev. V zgodovini so pristali na obali te dežele Feničani, Egipčani, Grki, leta 700 so prišli Arabci, leta 1400 pa Portugalci, končno v 19. stoletju še Angleži, ki so deželo spremenili v svojo kolonijo. Kenija je po uporui Mau-mau leta 1952, ki ga je vodil Jomo Kenyatta, dosegla najprej avtonomijo, leta 1962 pa neodvisnost.

Večina ljudi pripada animizmu, katoličanov je skoro 3 milijone, protestantov nekoliko več, del prebivalstva pa je muslimanski.

V Keniji je danes 14 škofij z 10 domačimi škofi. Duhovnikov je 796, od teh samo 181 škofijskih; redovnic je 1758.

stk

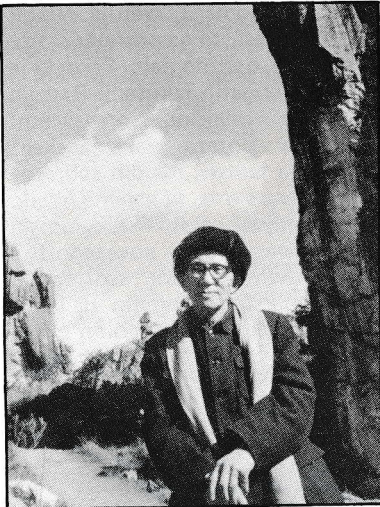
Štefan Burja in njegov župnik pred kočo

KERECOV IN MAJCENOV MISIJON NA KITAJSKEM DANES

Našemu misijonarju Andreju Majcenu je pisal pred nekaj meseci njegov nekdanji sodelavec salezijski duhovnik Francesco Wang iz Kunminga:

„Pred nedavnim so mi znanci prinesli sem v Kunming Vaše pismo s fotografijo. Zelo me je oboje razveselilo, ko si po tridesetih letih spet moremo dopisovati in izmenjavati misli in duha. Mogoče, kdo ve, se bova tudi še kdaj videla.

Na fotografiji ste videti še vedno dobrega zdravja. Jaz sem pa kot pravi starček, kakor boste

Fr. Wang po 30 letih ječe

lahko razbrali z moje fotografije, vendar sem še vedno zdravega duha.

Zahvalim se Vam za molitve, ki so me močno podpirale v času mojega dolgega jetništva.

V Čaotungu bo cerkev kmalu odprta. Zdajšnji škof je nekdanji Kerecov vikar. Naša bolnišnica je združena z nekdanjo protestantsko, v njej deluje doktor Čeng kot šef kirurgov, potem ko je dolgo let trpel v ječi. V tej bolnišnici delujejo kitajske sestre, ki pa so se povečini med tem poročile. Prišla jih je obiskat s. Loyola s svojo namestnico. Pri njih je ostala mesec dni.

Pozdravljajo Vas Vaši nekdanji prijatelji in Lucija Li, ki ima pismo za Vas.

Pošiljam Vam tudi kopijo pisma za sobrate naše drage inspektorije, iz katerega boste kaj več izvedeli o meni in o Kunmingu.

Molimo drug za drugega!

KAJ JE S SALEZIJSKIM DELOM V IRANU?

Salezijanci so prišli v Teheran pred 43 leti, najprej zato, da bi duhovno oskrbovali italijanske delavce, ki so gradili trans-iransko železniško progo. Ustanovili so župnijo zanje in jo posvetili, ker so bili delavci Piemontezci, zelo priljubljeni Materi božji Tolažnici (Consolata). Svoje delo so razširili še med druge narodnosti. Zato so odprli majhen penzion in šola. Ta se je razvila, tako da je leta 1954 štela že 450 gojencev. Tega leta so odprli župnijo še v Abadanu, blizu največje rafinerije nafte na svetu. Leta 1962 je bilo gojencev v Teheranu že tisoč dvesto, povečini Irancev. Leta 1975 so prišle v Teheran tudi sestre Hčere Marije Pomočnice in prevzele vzgojo v Soheil School s 1500 gojenkami. Leta 1979 sta šola in zavod v Teheranu dosegla že 1800 gojencev, ki so obiskovali osnovno šolo, znanstveni in matematični licej in poletno kolonijo ob Kaspiškem jezeru.

Vse to je bilo mogoče storiti, izpopolnjevati in razvijati zaradi prijateljskih odnosov z družinami in tedanjimi oblastmi.

Islamska revolucija je sprva pustila pri miru salezijsko delo. Zaostrilo se je 1. julija 1980, ko so vdrli v teheranski zavod 'Andisheh Don Bosco College', varuhi revolucije Pasdaran'. Istočasno so sredstva javnega obveščanja oznanila: odkrito je največje vohunsko gnezdo v prid Izraela! Natančne preiskave in zasliševanja niso nič tega potrdile. Vendar so bili vseeno izgnani iz države, ker sedanja islamska revolucija ne trpi tujega vpliva, češ „da kvarijo iransko mladino s svojo zahodnjaško miselnostjo in zato ker so kristjani“. Seveda so bile izgnane iz istih razlogov tudi Hčere Marije Pomočnice.

Ljudje, ki so poznali salezijance in Hčere Marije Pomočnice, so bili zelo prizadeti in so poskusili vse, da bi pri oblasteh posredovali zanje.

Oblasti so dovolile samo petim salezijancem ostati v Teheranu za duhovno oskrbo katoličanov. Vsi drugi se vseeno smatrajo samo za „začasno“ izgnane. Ne morejo pozabiti na svojo skoro polstoletno delo in na pet sobratov, ki so s svojim delom dali življenje za iransko mladino.

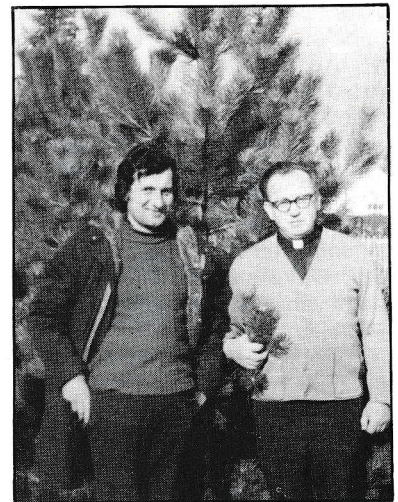
(Po BS 17/80)

DON BOSKO V DIASPORI

Don Bosko, veliki vzgojitelj našega časa, je poznan tudi v Titogradu med predstavniki vseh treh velikih verstev naše domovine.

„Don Boskov praznik,“ piše župnik Ciril Zajec, „smo tudi letos slovesno proslavili. Na njegov dan smo se pripravljali s posebno tridnevnicco. Z besedo in filmi smo predstavili don Boska. Na sam praznik je somaševanje vodil barski nadškof Petar Perkolić. Evharistične daritve so se udeležili metropolitov namestnik za Titograd, Milije Lačković in še trije drugi pravoslavni župniki.

Pri kosilu so se udeležili pra-

Župnik C. Zajec in kaplan N. Gjolaj

znovanja tudi predstavniki muslimanske skupnosti v Črni gori Idris Demirović in njegov pomočnik. Gostitelj Ciril Zajec je pozdravil goste rekoč, da so se zbrali trije bratje, ki delajo za iste cilje, samo na različnih poteh.

Cerkveno slavlje se ni omejilo samo na mašno daritev. Mladi so pripravili lepo akademijo in koncert albanskih in hrvaških pesmi.

Za lepo ureditev in pogostitev se moramo zahvaliti titograjskim in nikšičkim sestram. Vseeno smo pogrešali spretno roko sobrata pomočnika Lojzeta Kreseta.

Praznično razpoloženje je motila senca žalosti, da ni bilo med nami našega kaplana Noshaja Gjolaja, ki se zdaj zdravi v Ljubljani. Spominjali smo se ga v molitvi in daritvi s prošnjo, da kmalu okreva in se vrne med svoje rojake in nadaljuje z oznanjevanjem evangelija med njimi.“

C. Zajec

Z MLADIMI VEDNO MLAD

Prof. Franc Oražem

Zajetno število let na njem ni pustilo sledov. Še vedno z navdušenjem zapolni vrzel pri odbojki. Pokvarjenim strojem v njegovih rokah poide vsa trma. V znanju jezikov mu ni nihče kos, saj le redkokdo obvlada vse klasične in kup modernih tako kot on. Vsake-mu trenutku zna dati vrednost, izraz ustvarjalnosti, lepoto enkratnosti. Takšen je naš Franc Oražem, duhovnik, sedemdesetletnik.

Kot običajno že nekaj let vsako soboto, je tudi letošnji prvi februar nameraval preživeti pri Mariji Pomagaj na Brezjah, v spovednici, pripravljen deliti vseodpuščajočo božjo Ljubezen. Na prigovarjanje je tokrat naredil izjemo. Ostal je doma ter s sobrati in prijatelji želimeljske skupnosti izrekel Gospodu zahvalo za obilje darov, ki jih je prejel.

Rodil se je v številni Oražmovi družini v Globeli pri Sodražici, neposredno pred začetkom prve svetovne vojne. Že s prvimi koraki je začutil vrednost skupnosti, povezanosti, sodelovanja, bratov in sester.

Številne so bile poti v svet, privlačne, zanimive. Mladi France se odloči.

„Naša družina je bila povezana z Rakovnikom, s salezijanci. Radi smo poromali na Rakovnik, kjer je že bilo priljubljeno svetišče Marije Pomočnice. Dobil sem življenjepis Dominika Savia. Name je napravil izreden vtis. Tako ni bilo čudno, da sem preko Rakovnika našel pot v salezijanski zavod v Veržeju, kjer mi je kaj hitro vse postalo domače in privlačno.“

Prvi salezijanec, ki ga je srečal, je bil takratni ravnatelj na Rakovniku, dr. Franc Walland. „Privil je fantka k sebi in dejal očetu: ‚Ta bo naš.‘ Pa sem postal ‚naš‘. Ob učenju sem se vedno bolj razgledoval po polju salezijanskega dela in ob tem je zorel poklic, navdušenje.“

Prehodil je vse stopnje redovniškega oblikovanja: semenišče v Veržeju, noviciat na Radni (zaključil ga je z redovniškimi zaobljuba-

mi leta 1928) in študij teologije na Rakovniku. „Ko sem kot bogoslovec gledal na Rakovniku razgibano življenje, poklicno šolo, pozneje dijaški konvikt, živahni oratorij z različnimi odseki, lepo ubrano redovniško skupnost, sem si dejal: ‚To je tvoje delo – v don Boskovem slogu pomagati mladim do pravilne rasti in resničnih vrednot.‘“ Med šolanjem je prišla še bolezen, vsaj občasna spremljevalka njegovega dela. V letu 1939 je postal duhovnik.

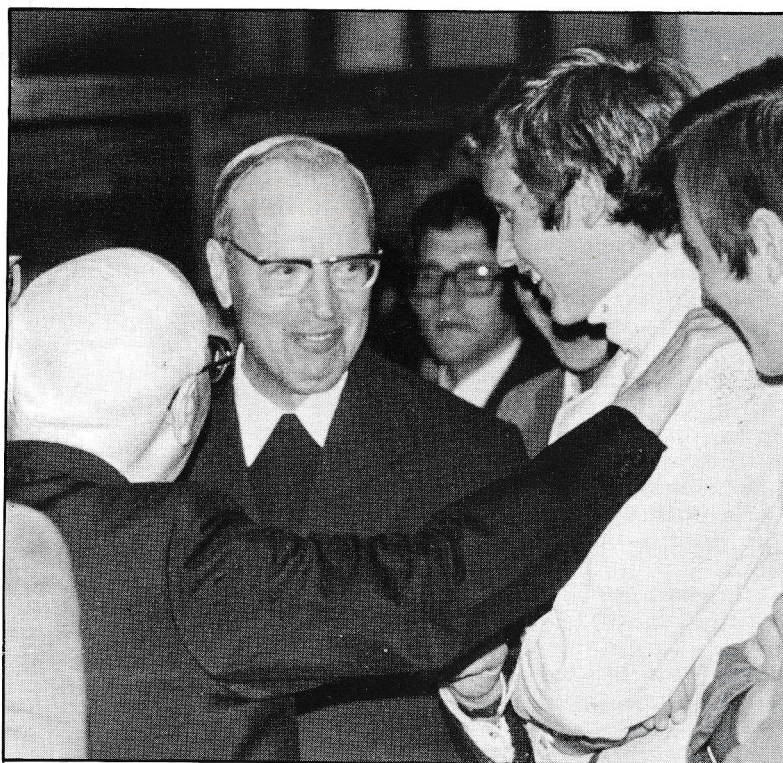
Najlepša duhovniška leta je preživel na Hrvaškem, sodeloval pri vzgoji novih duhovnih poklicev in pomagal v župnijskem delu. Pred dobrimi desetimi leti se je vrnil v Slovenijo. Sedaj s svojim znanjem in zgledno prisotnostjo bogati skupnost v Želimljem, rad pa pomaga tudi pri delu na župnijah.

Skrivnostno življenje gozdov, narave okrog rojstne vasi mu je vtisnilo čut za vse lepo, posebej še za glasbo. Imel je priložnost, da se izpopolni, razvije svoje sposob-

nosti. Danes akordi zvenijo ubrano in premišljeno. Izražajo bogastvo življenja, plemenitosti srca. Glasba mu je bila pomočnica pri apostolskem delu. Z njo je navduševal gojence v najrazličnejših salezijanskih hišah, kjer je deloval kot vzgojitelj in profesor. Pod njegovim vodstvom so prepevali župnijski zbori v Slavoniji in Istri.

Mladim je posvetil velik del svojih moči. Rad se zadržuje z njimi, jim pomaga, svetuje. Nikoli mu ni žal časa, ki ga potrebujejo za inštrukcije, osebno delo. Pri delu je prišel do bogatih izkušenj. Rad jih posreduje mlajšim sodelavcem: „Bistvena poteza salezijanskega vzgojitelja fantov, mladih sobratov je primerna širina, ki zajame mlado osebo v njeni celotni rasti, umski in duhovni, v tesni povezanosti s salezijanskim slogom vedrine in zaupanja. Priznati moram, da je pri tem veliko lepih in uspešnih prizadevanj. Z moje strani je delež skromen, a iskren.“

aran

Franc Oražem

DOMA IN PO SVETU

PAPEŽEVO ODLIKOVANJE PA VESELI BODITE

Nedavno je Ana Zdravec iz Odranec v Prekmurju prejela posebno odlikovanje papeža Janeza Pavla II. Ana je mati devetih otrok, od katerih je eden umrl že zelo zgodaj. Prav za 50-letnico poroke ji je umrl mož Štefan.

Ana Zdravec je mati, zaslužna za Cerkev, saj so njeni štirje otroci (Jože, Venci, Cilka, Milka) izbrali duhovni poklic: dva sta postala duhovnika v salezijanski družbi, dve hčerki pa redovni sestri Hčera Marije Pomočnice. Papežovo odlikovanje je v imenu salezijanskega inspektorja Rudija Borštnika izročil Martin Jurčak, salezijanski duhovnik v Dokležovju.

Zdravčevi mami iskreno čestitam!

SALEZIJANSKA DIAKONA

Na prvo stopnjo duhovniškega posvečenja sta s posvečenjem v diakonat stopila salezijanska bogoslovca Danilo Lisjak in Martin Vörös. Obred posvetitve je bil v ljubljanski stolnici v nedeljo, 11. januarja letos. Pred prejemom diakonskega reda sta oba kandidata dala slovesno obljubo, da bosta ostala „zaradi božjega kraljestva neporočena in v popolni čistosti“. S to obljubo in življenjem po njej sta se še posebej ‚posvetila Bogu in ljudem‘, bosta ‚bolj pripravna za posredovanje nadnaravnega življenja‘ (gl. Posvetitve, str. 41). Škof jima v imenu Cerkve zagotavlja: „Tako bo vaša krepost in vaše življenje ljudem govorilo, da je treba Boga ljubiti bolj kot vse drugo in da mu je treba bolj kot vsemu drugemu in v vsem služiti.“ Po polaganju rok nadškofa Alojzija Šuštarja in po posvetilni molitvi sta postala diakona Cerkve, to je Kristusovega božjega ljudstva.

V salezijanski skupnosti na Rakovniku smo skupaj z njihovimi domačimi pozdravili nova diakona in jima zaželeli navdušeno izvrševanje te službe kot neposredno pripravo na duhovniško posvečenje.

Naša diakona sta doma na skrajnih koncih naše domovine: Danilo Lisjak je iz Saksida pri Novi Gorici, Martin Vörös pa iz Bratonec pri Beltincih v Prekmurju.

Tokrat je hladni vetrič, ki je potegnil preko kotline ljubljanskega barja, napovedoval lep dan. Iz okoliških osamelcev so se tu pa tam dvigali še zadnji oblački megle. Ponekod se je bela odeja že močno lesketala v sončnih žarkih. Vse je pripravljeno, vse na svojem mestu.

Ko stopam po hodniku želimeljskega zavoda, me objema prijetno ozračje veselja in sreče. Nasmejani obrazi razodevajo neko nevsakdanjost. Hitri koraki, nestrpnost, kljub temu dovoljujejo, da mu želim „Dober dan“ bolj iskreno kot ponavadi, saj praznujeva isti praznik.

V sosednji sobi se godi nekaj čudnega. Slišijo se prodorni glasovi instrumentov, ki počasi preidejo v lepo harmonijo. A ni še povsem dobro. „Klarinet, visok; trobenta, nizka.“ — „Dober posluš, imaš, Metod!“

Nestrpnost mladostnih src je slednjič izginila, ko se je pred zavodom ustavil avto. Vsi so vedeli: prišel je nadškof. Ob prihodu sta ga pozdravila inspektor in ravnatelj želimeljske skupnosti ter druge „uglednejše“ osebnosti.

Zvon župnijske cerkve je vabil. Bila je že skoraj povsem polna. Tokrat so njen večji del zasedli mladi: nekateri so končali duhovne vaje. Želimeljčani pa so prejeli veroučna spričevala. Njihova navzočnost je dajala okras slovesnosti. Izdrti glasovi so se združevali v eno samo misel: „Tvoji, oče, zvesti smo sinovi, za teboj v nebesa roma-mo...“

Liturgijo sta spremljala minigodba in zbor zavodskih dijakov, kar jo je napravilo še bolj doživeto in praznično.

Nadškof je v homiliji na zelo preprost, vsem dostopen in jasen način podal razlago Matejevega evangelija „Kdor sprejme otroka, sprejme Kristusa.“ Poudaril je, kako ima prav ta evangeljski odlomek pomembno sporočilo nam in našemu času. „Resnično povem vam, ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otrok, ne pridete v nebeško kraljestvo!“ Za mlade in sploh ljudi današnjega časa je značilno, da hočejo nekaj biti, nekaj

pomeniti. Zato „človek, ki se zaveda, kaj vse zmore, težko razume te besede.“ Vendar pa nam odgovor in pojasnilo daje sam evangelij. „Hoče, da se spreobrnemo, da pred Bogom ostanemo vedno otroci. Spoznati moramo, da smo od njega odvisni in da je vse, kar prejmemo, njegovo.“ Potem se je nadškof Šuštar obrnil na mlade s prošnjo, naj se vedno zavedajo, kako zelo so otroci in kako zelo potrebujejo Boga. „Ne zaničujmo nobenega teh malih“, je nadaljeval „in to je drugo sporočilo evangelija. V vsakem mladem človeku glejmo Kristusa. Salezijanci, kažite nam nagib, da je v vsakem mladem človeku Kristus — Bog. Zavzemite se zanje, v tem je vaša karizma.“

Po sveti maši se je nadškof Šuštar še srečal z dijaki srednje verske šole. Spregovoril jim je o hvaležnosti, veselju, resnosti in zavzetosti za prihodnost ter o medsebojni povezanosti in bratski izmenjavi. „Bodite kot slovenski kristjani, mladi fantje in kot salezijanci veseli ljudje. In veste, ni bolj nalezljive bolezni, kot je veselje. Če ga nosite v srcu, potem se tega nihče ne more obraniti. Tega se vsak nalezje,“ je med drugim dejal nadškof.

Mladi so z navdušenjem prisluhnili besedam slovenskega nadpastirja, saj je bil v mislih zelo jasen.

Tudi pri mizi ni manjkalo prazničnega razpoloženja. Ne le dobra potica, temveč tudi ubrani akordi jazza in zavodske godbe so netili iskre zadovoljstva in sreče.

Pa nikar ne pozabite: bodite veseli.

Peter Ivančič

GLEJ, NA RAZPOTJU STOJIŠ

Januarja letos so se ministrantje-osmošolci — zbrali v dveh skupinah na duhovne vaje v Želimlje. Prihiteli so od vsepovsod, celo iz Vojvodine.

„Bog kliče — človek odgovarja!“ je bilo vodilo njihovih razmišljanj, pogovorov in molitev, ki so jih dopolnjevali in prepletali z razgibano igro, sproščenim nasmehom, pa tudi metle se niso branili.

Ob skupnem pogovoru so si razodeli imena in vse, kar so čutili, da jih bo še bolj povezovalo. Svoja razmišljanja so naslonili na sveto-pisemske like stare zaveze, na Kristusa in Marijo, na svetnike in na ljudi, ki so še danes vidni pričevalci Jezusa Kristusa in njegovega evangelija (npr.: Mati Terezija, Ernest Saksida, ...).

Razmišljali so o svojem poklicu — o božjem klicu, ki vabi vsakega na svoje področje dela. Pri tem so se srečali tudi z duhovnim poklicem, predvsem na osnovi pismem dveh ministrantov, med katerimi je bilo eno naslovljeno na kaplana, drugo pa na zvestega prijatelja. Fantje so jima takole svetovali: „Prijatelj, ne smeš si izbrati poklica, ki te ne veseli! Odloči se za poklic, ki ti ga svetuje tvoja vest, do katerega čutiš veselje! In veliko moli za pravo izbiro poklica!“ „Še tako težak poklic je lahko zelo lep in zanimiv, če ga opravljaš s srcem in ljubeznijo.“ „Če je nekdo tvoj resnični prijatelj, te ne bo oviral na poti, ki si jo boš izbral — pa četudi bo to duhovniški poklic.“

Njihov program so ob večerih obogatili člani zavodske družine s pogovorom ob okrogli mizi, z igro na odru, z don Boskovo akademijo, glasbo in petjem.

Fantje ne bodo pozabili zaobljubi in preobleke enega od članov zavodske družine, ne obiska pri bolni in osameli mami, ne srečanja z nadškofom ob prazniku sv. Janeza Boska.

Vsak dan pa so proti večeru vse to bogastvo pogovorov in srečanj položili na oltar pred Gospoda. Ta dar je bil najlepši v trenutku, ko so uredili svoj odnos do Boga in do bratov v zakramentu sprave. Prosili so: „Naj ostanejo naše duše vedno čiste, kot so sedaj po sveti spovedi!“

Minili so dnevi srečanja. Fantje so se razšli in obljubili, da se na križišču življenja ne bodo odločili za „široko pot, ki vodi v pogubo“, ampak da bodo izbrali „ozko pot, ki drži v življenje!“

Janez Potočnik

SALEZIJANCI PRI SVETEM SEDEŽU

Papež Pavel VI. je imenoval nekatere salezijance za sodelavce pri Svetem sedežu. To so nadškof Antonio Javierre, poprej dekan teološke fakultete na salezijanski

univerzi v Rimu, zdaj tajnik kongregacije za krščansko vzgojo; nadškof Rosalio Castillo, poprej profesor na fakulteti cerkvenega prava na salezijanski univerzi in potem že pomožni škof v Caracasu v Venezueli, zdaj v komisiji, ki pripravlja novi zakonik cerkvenega prava, ki bo v kratkem izšel.

V tajništvu za neverujoče je do pred kratkim delal ob kardinalu Königu nekdanji dekan filozofske fakultete na salezijanski univerzi v Rimu Vincenzo Miano, ki je umrl na svoj 70. rojstni dan 26. junija 1980 za rakom.

Že nekaj let je prefekt vaticanske knjižnice nekdanji rektor salezijanske univerze in profesor zgodovine cerkvenega prava Alfons Stickler.

Pred nekaj meseci pa je bil imenovan za tajnika Papeške akademije sv. Tomaža in konzultor kongregacije za svetniške procese Luigi Bogliolo. Pred tem je bil že dekan filozofske fakultete na salezijanski univerzi in potem rektor univerze papeža Urbana.

DON BOSKOVO GROZDJE NA PAPEŽEVI MIZI

Don Bosko, doma iz vinorodnih goric Monferrata, je tudi v Valdoccu gojil trto. Po trgatvi je grozdje namenil posebno zaslužnim dobrotnikom; lista teh se še hrani v arhivu. Kar sprti pa so jo pomalem obirali don Boskovi fantje, ko so stoji na balkonu čakali na spoved pri don Bosku. Enemu takih „zobkarjev“ je don Bosko smeje se rekel: „Le lepo končaj z zobanjem. Časa imava na pretek...“ Nekemu drugemu „lačnemu“ spovedancu pa je dejal: „Je okusno moje grozdje, kajne?“ V tem vprašanju je bila vlita vsa njegova očetovska ljubezen in zadovoljstvo „nepopoljšljivega“ vinogradnika.

Don Rua je trto še okreпил. Zasadil jo je ob hiši pod nekdanjimi don Boskovimi okni. Lepo je prijela in še danes raste in daje obilno grozdje. Tako je v Valdoccu še danes don Boskova trta in njegovo grozdje.

Letos so salezijanci iz Valdocca poslali papežu Janezu Pavlu II. lepo košaro don Boskovega grozdja. Papež se je po državnem tajništvu zahvalil za prisrčno gesto. Don Bosko pa bi ga najbrž vprašal: „Kajne, da je bilo okusno moje grozdje!“

BS 1/81

ŠKOFOVSKA SINODA O DRUŽINI

Na škofovski sinodi v Rimu, ki je bila od 26. septembra do 25. oktobra lani, je bil navzoč tudi salezijanski vrhovni predstojnik Egidij Viano in je na njej govoril o „nalogi družine v današnjem svetu“. V družinskem pogovoru s sobraty je o sinodi povedal marsikaj zanimivega. Tu vsaj nekaj tega.

„Čutili smo nekaj, kar je iznašel Kristus za človeško zgodovino, nekaj, ki nikakor ni politika, ekonomija, znanost, niti morala ali teologija... Nekaj, kar daje zmožnost presojati vse človeške dejavnosti, imenuje se ‚pastorala‘, toda ne v navadnem pomenu besede. Zato časnikar, ki ni zelo doma v globinskih zadevah Cerkve, te zadeve ne razume. Tako moramo tudi mi priti do zavesti, da je treba presojati v mladinski pastoriali vse s Kristusovim pogledom, ne pa se omejevaty zgolj na zemeljska dogajanja.“

Vrhovni predstojnik skupaj s sinodo ugotavlja, da današnja družina ni več v centru človekovega dogajanja. Kultura ni več odvisna od družine, ampak jo ta sprejema. Tako vse drugo: politika, ekonomija... Poziv sinode je osvoboditi družino pred vsemi temi pritiski, sicer se bo dokončno razletela.

Še drug vidik družine je obravnavala sinoda: družina v raznih kulturah in vplivi te nanjo. Ob upoštevanju vseh kulturnih prvin je treba ohraniti nadnaravno in zakramentalno vsebino družine.

Za rešitev družine je sinoda spoznala nujnost nekake ‚listine o pravicah družine‘, ki bi jo morali sprejeti na svetovni ravni Združeni narodi. Država je danes vedno bolj ‚gospodar‘ nad družino in jo na vse mogoče načine zlorablja s svojimi političnimi, ideološkimi, ekonomskimi in drugimi pritiski. Družina je postala ujetnica in porinjena na rob dogajanja in življenja...

Tudi v Cerkvi se je dogajalo nekaj podobnega, ko so si npr. redovne družbe z oznako vzgojne karizme prisvajale nekaj monopol nad vzgojo s tem, da so od vzgoje odvrčale starše. Ker prva pravica do vzgoje otrok pripada družini, bo treba nujno glede tega dialogirati z njo.

Kakšno vlogo in odgovornost glede družine imajo sredstva družbenega obveščanja, posebno TV, ki je nasilno vdrla v družine in jih

spreminja in tudi razkrajala! Naloge, ki stojijo pred Cerkvijo, presejajo njene človeške moči.

Vrhovni predstojnik se je v pogovoru dotaknil še drugih zelo kočljivih zadev: spolnost in družina, razveze, ločitve, načrtovanje otrok, splav, kar je vse povezano z današnjo miselnostjo, ki vlada v svetu in ki nikakor ni evangelijska.

Pogovor je E. Viganđ zaključil z ugotovitvijo:

Ta sinoda je bila plat zvona, da prebudi krščansko zavest ob kulturnih spremembah, ki zahtevajo spremembe v pastoralni za rešitev vseh teh ogromnih problemov, ki prizadevajo družino današnjega časa in z njo mladino.

Po ANS 10/80 — stk

SALEZIJANSKI ŠKOFJE

Lani je papež Janez Pavel II. imenoval tri nove škofe iz vrst salezijanske družbe. Z njimi je število škofov salezijancev narastlo skupno na 118, od katerih še živi 63.

Prvi salezijanski škof iz plemena Bantu

Med novoimenovani škofi je Bazil Mve, zdaj pomožni škof v mestu Ojem v Gabonu v Afriki. Škofija ima 163 tisoč prebivalcev, od katerih je katoličanov 103 tisoč. Ima 10 župnij s sto šolami in drugimi socialnimi ustanovami, toda samo 22 duhovnikov.

Bazil Mve je bil rojen leta 1944, leta 1967 je postal salezijanec, svojo duhovniško in pastoralno izobrazbo je prejel na salezijanski univerzi v Rimu. V prestolnici Gabona Libreville je bil zadolžen za poklicno pastoralo, ravnatelj malega semenišča in duhovni asistent katoliške delavske mladine.

Salezijanec naslednik umorjenega San Salvadorskega škofa Romera

Kmalu potem, ko je bil pred oltarjem ubit sansalvadorski nadškof Romero, je Sveti sedež imenoval za apostolskega administratorja salezijanca Artura Rivera, ki je bil že doslej pomožni škof te nadškofije.

Škof Rivera se je rodil v San Esteban v San Salvadorju leta 1923, postal je salezijanec leta 1939, svoje teološke študije je opravil na salezijanski univerzi v Turinu in postal duhovnik leta 1953. Bil je ravnatelj teološkega

studentata v Guatemali. Leta 1960 ga je papež Janez XXIII. imenoval najprej za pomožnega škofa v San Salvadorju, pred tremi leti pa je postal redni škof v Santiagu v Salvadorju.

Duhovniki, redovniki in redovnice so prosile v javnem pismu papeža Janeza Pavla II. naj jim da za pastirja nekoga, ki bo čim bolj podoben umorjenemu škofu Romeru. Salezijanski škof Rivera je znan kot 'najboljši Romerov prijatelj in branilec človeških pravic, čuteč za socialne probleme'.
BS 12/80

TEDEN SALEZIJANSKE DUHOVNOSTI

Tema letošnjega tečaja salezijanske duhovnosti je bila: 'Prispevek ženske, posebno sv. Marije Dominike Mazzarello, za salezijansko karizmo.' Na tečaju, ki je bil od 25. do 31. januarja letos, so bili poleg salezijancev še Hčere Marije Pomočnice, salezijanski sotrudniki, bivše gojenke, Donboskove prostovoljke, salezijanske Oblate presv. Srca in še nekateri drugi.

Namen tedna so prireditelji skušali doseči z osvetlitvijo osebnosti sv. Marije Mazzarello, ki je bogata s človeškimi in božjimi darovi in začetnica prve ženske veje salezijanske družine. Z druge strani pa so želeli predstaviti svetnico in njeno delovanje kot spodbudo za sedanjo salezijansko vzgojno poslanstvo, ko je treba imeti pred očmi emancipacijo ženske, ki je zastopnica in namembnica tega poslanstva. V Mariji Mazzarello je treba gledati prvo uresničevalko posvečenega salezijanskega življenja v ženskem svetu.

Marija Mazzarello ni bila prva ženska, ki je vstopila v človeško in duhovno delovanje Janeza Boska. J. Joergensen je v svojem življenjepisu Janeza Boska dal prvemu poglavju zanimiv, skoro svetopisemski naslov, ki je zelo 'janezovski': 'Na začetku je bila mati'. V njem govori o prisotnosti mame Marjete — in božje matere Marije — v oblikovanju Janeza Boska in na začetku njegovih ustanov.

Leta 1876 je papež Pij IX. svetoval don Bosku, naj spremeni načrt o salezijanskih sotrudnikih, ki je zajemal le moške, in ga tako preuredi, da bodo vanj vključene tudi ženske — sotrudnice. Ženske, je dejal papež, so imele vedno glavni delež pri dobrih delih in pri

spreobračanju ljudstev. Po svoji naravi so bolj dovzetne za pomoč potrebnim. Če jih izključite, boste oropali sebe in svoje ustanove največje pomoči (gl. MB 11: 73—74).

Jože Pozderek

V SALVADORJU MED DVEMA OGNJEMA

Zavod 'Don Rua' je lani 1980. zasedlo 200 gverilcev. Hiša je sedež inspektorije, župnija, šola in mladinski dom. Njihovi nasprotniki so 15. maja ob 2. uri zjutraj vrgli na hišo bombo, ki je močno poškodovala vso severno stran zavoda. Tudi zavod sester v bližini je bil poškodovan. Neki salezijanec je šel takoj pogledat škodo in je opazil, da se bližajo vladne čete, da bi pregnale gverilce. Uspelo mu je pregovoriti poveljnika, da ni dal ukaza za napad. Umaknili so se, popoldne pa so zavod zapustili tudi gverilci.

V veliki nevarnosti je tudi novi salezijanski škof Rivera. Po 'Radio Catolica' stalno poziva vlado k socialni pravičnosti, miru in spravi. Obsodil je korupcijo javnih ustanov in vdiranje vojske v cerkve in samostane ter napade na taborišča za begunce, ki jih je organiziral on. To ni vsem ugajalo in so naredili atentat na 'Radio Catolica' in ga s plastičnimi bombami popolnoma uničili. Nekateri menijo, da je to opozorilo škofu: če bo tako nadaljeval, bo končal kakor škof Romero'.
Dossier BS II-11/80

MED PRIZADETIMI OD POTRESA V JUŽNI ITALIJI

Salezijanskih hiš na potresnem področju v južni Italiji, ki so bile zaradi potresa popolnoma ali delno poškodovane, je okrog 10. K sreči ni bil nihče od gojencev ali salezijancev ubit v tej nesreči. Salezijanski zavodi, ki so ostali nepoškodovani so sprejeli 150 fantov, zavod v Napoliju 38 družin, drugi nepoškodovani zavodi po svojih možnostih.

Za pomoč prizadetemu ljudstvu so salezijanci in Hčere Marije Pomočnice organizirali razne centre. Glavni je v Salernu, kamor prihaja pomoč od salezijancev iz drugih krajev Italije in iz Nemčije in celo iz ZDA: celi kamioni razne opreme ali denar. Štirje salezijanci so določeni samo za to delo pomoči, pomagajo pa jim sotrudniki, bivši gojenci, druga mladina iz salezijanskih hiš.

ZA SODOBNEJŠO VZGOJNO ŠOLO

Italijansko ministrstvo za šolstvo je imenovalo tri salezijance za sodelavce nove vzgojne organizacije v treh različnih deželah, ki imajo nalogo vzgojno usposabljanje učitelje za predšolsko mladino, osnovno šolo, in za srednjo šolo prve in druge stopnje. Ta organizacija se imenuje Deželne ustanove za raziskave, preizkuse in posodabljanje na vzgojnem področju (IRRSAE). Salezijanci, poklicani v to organizacijo so: Luigi Calonghi, Gino Corallo in Giovanni B. Bosco. To imenovanje, pravi G. B. Bosco, pomeni javno priznanje veljavnosti don Boskove vzgojne metode in za salezijansko prizadevanje za obnovljeno in sodobno šolo. Sicer pa mi sarni salezijanci tvegamo, da pozabimo na bogastvo našega vzgojnega izročila; moramo ga znova odkrivati, ker nas k temu spodbujajo javne ustanove. Tako bomo mogli dati primeren odgovor na mnoga vprašanja sedanjega časa.

BS 1980/12

KNJIGA ,V PRIJATELJSTVU Z BOGOM' V KITAJŠČINI

V Salezijanski založbi (Salesiana Publishers) na Tajvanu, ki jo je ustanovil, jo vodi s svojimi sodelavci in jo zalaga s knjigami, ki jih tudi sam piše ali prevaja v kitajščino Pietro Pomati, 74 letni salezijanec, je izšla knjiga ,V prijateljstvu z Bogom'. Sam takole pripoveduje: Že leta sem razmišljal o premišljivalni knjigi za kitajske sobrate. V roke mi je prišla knjiga ,V prijateljstvu z Bogom', ki mi jo je prinesel inspektor iz Rima. Prav taka knjiga nam je bila potrebna. Poiskal sem si dobrega prevajalca. Končno sem z velikim veseljem pa tudi s svetim ponosom mogel podariti prve izvede te knjige svojim sobratom 29. januarja 1975 za svojo 50-letnico zaobljub. Od 1975 do velike noči letos sem delal pri izdaji celotne knjige, ki je prava duhovna uspešnica in je zdaj v vseh redovnih hišah.

Medtem sem pripravljaj za tisk prevod v kitajščino življenjepisa Maksimilijana Kolbeja in Filipa Rinaldija za donboskove prostovoljke.

Naj omenimo, da je slovenski prevod knjige ,V prijateljstvu z Bogom' že pošel. Mogoče bo treba kmalu oskrbeti novo izdajo.

DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

Nedelja, 25. januarja letos, zunanji praznik sv. Janeza Boska na Rakovniku, bo gotovo ostala v kroniki salezijanske družine v Sloveniji: s prvimi obljubami dveh kandidatki je zažvela svetna ustanova Donboskovih prostovoljk.

„Nikoli se ne bo izbrisal iz najinih src slovesni dan prve izročitve konstitucij naše ustanove in najinih prvih obljub,“ je zapisala ena od dveh kandidatki. „Že tedne prej sva bili polni veselja ob sporočilu našega duhovnega asistenta, da bova smeli prejeti naše konstitucije v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku. Prav tako naju je navdušila novica, da je gospod inspektor rad ugodil prošnji, da bi vodil našo slovesnost.“

„Na ta pomemben trenutek najinega življenja sva se pripravljali z molitvijo, s premišljevanjem in z vsakdanjimi žrtvami. Sredi devetdnevne na čast sv. Janeza Bosku, v nedeljo, 25. januarja, smo se po božji dobroti zbrale v Marijinem svetišču. Pogled na pripravljen daritveni oltar ob don Bosku, našem skupnem očetu, v tišini prazne cerkve, je najino notranjo radost še povečal. Prav don Boskovi svetosti dolgujeva zahvalo za poklic v svetu posvečenega življenja, na katerega se zavzeto pripravljava.“

„Le nekaj minut po prihodu v cerkev, kjer sta naju že čakali dve prijateljici, možni kandidatki, so k daritvenemu oltarju pristopili inspektor Rudi Borštnik, ki je vodil sveto daritev, ravnatelj rakovniške skupnosti Stanislav Duh in naš duhovni asistent Ivan Zupan. Uvodni nagovor našega asistenta in

božja beseda sta naju spomnila, da je vsak poklic božja izbira in ne naša, saj Bog vedno prvi naredi korak k človeku, mi pa na njegov klic odgovarjamo po meri svoje ljubezni do njega.“

„Sredi mašne daritve se je izvršil obred blagoslovitve in izročitve konstitucij z izpovedjo obljube, da se bova ves čas najinega aspirantata vadili v spoznavanju in izvrševanju teh pravil in se tako dobro pripravili na dan, ko bova prevzeli odgovornost posvetitve Bogu z zaobljubami v ustanovi Donboskovih prostovoljk.“

„Po evangeliju je inspektor v homiliji poudaril lepoto in važnost posvečenega življenja v svetu. Najina obljuba pa, ki sva jo izrekli Bogu, naj nama pomaga k velikodušni pripravljenosti iskati in izvrševati njegovo voljo po konstitucijah ustanove Donboskovih prostovoljk.“

„Zaupava v božjo pomoč, ker trdno želiva pričevati s svojim zglednim življenjem v svetu in z gorečim apostolatom med mladimi in potrebnimi po zgledu in v duhu sv. Janeza Boska za Kristusov evangelij. Najin cilj je, da se popolnoma posvetiva Bogu po Mariji ter živiva samo v božjo čast in zveličanje duš. Gospoda prosiva, da bi mogle biti kakor gorčično seme, iz katerega naj vzklije nova mladika na drevesu salezijanske družine. Prosi-va tudi vse don Boskove prijatelje, naj bi nama pomagali z molitvijo in novimi poklici postaviti trdne temelje Donboskovih prostovoljk v Sloveniji.“

M + S

Donboskove prostovoljke pri don Bosku na Rakovniku

NAŠI RAJNI

KREPKA DOBROTA

Duhovnik Štefan Kouter

Salezijanski duhovnik Štefan Kouter se je rodil 27. januarja 1915 v prekmurski vasi Štrehovci v revni viničarski družini. Šolanje so mu omogočili salezijanci v Italiji, kamor je šel z nekaterimi slovenskimi fanti, ko mu je bilo 15 let. Vse študije je končal z lepim uspehom, prav tako uvajanje v vzgojiteljsko in učiteljsko službo. V duhovnika je bil posvečen leta 1942 v baziliki Marije Pomočnice v Torinu.

Po novomašnem slavju v domačem Prekmurju, ki so ga okupirali Madžari, je bil vzgojitelj v Budimpešti in Višegradu, zadnji dve leti vojne pa je deloval v dušnem pastirstvu na župniji v Murški Soboti.

Po vojni je bil vzgojitelj salezijanskih kandidatov na Škrljevem pri Šentrupertu in na Reki, od leta 1949 pa je delal v župnijski pastoralni: deset let med katoličani v Srbiji, potem po Hrvaškem in Sloveniji, zadnjih šest let pa kot župnijski upravitelj na Uncu pri Rakeku.

Po naravi je bil nagnjen h ključovalni vztrajnosti in k izostrenemu kritičnemu presojanju, obenem pa vedrega, veselega in družabnega značaja. Vse te lastnosti je uporabljal v prid poslanstvu, ki mu ga je Bog zaupal. Ko je videl človeško bolečino in revščino, je postal mehak in poln usmiljenja in dobrote.

Z duhovniško gorečnostjo in zavzetostjo se je posvetil pastoralnemu delu. Tudi resnični ali dozdevni neuspehi, ki jih je sicer boleče občutil, ga nikoli niso strli. Vedno je bil pripravljen začeti znova. Svoje znanje je nenehno izpopolnjeval s študijem in z udeleževanjem raznih teoloških pastoralnih, molitvenih in drugih tečajev.

Njegova ljubezen do Cerkev in salezijanske družbe je bila jasna in odločna. Temeljila je na globoki veri, ki jo je hranila iskrena in pobožna molitev, vsakdanja, mesečna ob duhovnih obnovah in letna na duhovnih vajah. Zato so ga posebno redovne sestre cenile kot dobrega in modrega duhovnega voditelja in spovednika.

Le Bog vidi in presoja po resnici človekovo srce, zato ni mogoče izreči zadnje besede o njem. Delo, ki ga je opravil v Gospodovem vinogradu, ni ostalo brez sadov. Umril je 18. februarja v bolnišnici na Reki, pokopan pa je v Ljubljani.

S ČUTEČIM SRCEM ZA BLIŽNJEGA

S. Terezija Mencigar

S. Terezija Mencigar je našla moč v svojem zadnjem trpljenju s pogostimi vzdihljaji 'Pridi, Gospod Jezus!' in končno zaspala za ta svet 2. januarja letos v svoji redovni skupnosti na Gornjem trgu v Ljubljani.

S. Terezija se je rodila 23. oktobra 1900 v prekmurski vasi Krog pri Murški Soboti. Vzgojo v ljubezni do Boga, ki so ji jo dali njeni starši, je izpopolnjevala v župnijski Marijini družbi. V tem vzdušju je zorela njena odločitev za popolno posvetitev Bogu.

Z drugimi enajstimi dekletki je leta 1923 vstopila v noviciat sester Hčera Marije Pomočnice v italijanskem mestecu Nizza Monferrato, in se leta 1925 v Livornu za vedno posvetila Bogu z redovnimi zaobljubami.

Z vsem srcem se je posvetila otrokom v vrtcu v raznih italijanskih mestih. Po 14 letih je to delo od 1939 do konca vojne 1945 nadaljevala v domovini na Karlovški cesti. Zadnjih 16 let pred upokojitvijo pa je delala v ljubljanski otroški bolnišnici, kjer se še spominjajo 'njene plemenite skrbi za bolne otroke' (Delo, osmrtnica, 5. 1. 1981).

Posvetitev Bogu je s. Terezija dajala nenehno zavest odgovornosti do bližnjega, ki se je izražala po njeni naravni občutljivosti z ljubeznivostjo, razumevanjem, spoštljivostjo in nenehno pripravljenostjo pomagati vsakomur v potrebi, telesni ali duševni. To še zlasti do otrok, ki jih je imela silno rada.

Zadnja leta je zaradi raka veliko trpela, vendar tiho in vdano. Nikomur ni bila v nadlego. Nekaj ur pred smrtjo je skupino svojih sester ljubeznivo nagovorila: 'Sveta Marija Mazzarello, naša ustanoviteljica, hoče, da se v tem letu stoletnice njene smrti zares posvetimo, zato jo le posnemajmo v ponižnosti.'

Menimo, da je njeno vzorno življenje lepo prispevalo k skrivnostni rasti Kristusovega telesa, ki je Cerkev.

V SKRIVNOSTI ŽIVLJENJA V spomin na s. Marijo Kmetič

V noviciatskem domu salezijanskih sester Hčera Marije Pomočnice na Bledu je 19. novembra 1980 doživela s. Marija Kmetič.

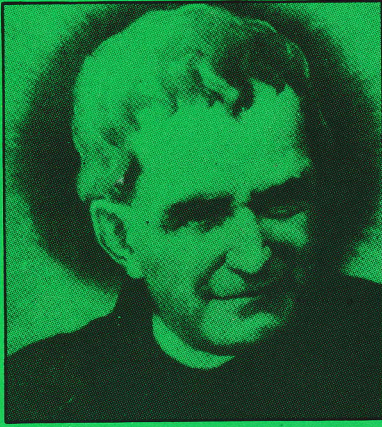
Rodila se je 24. aprila 1902 na Logu pri Boštanju blizu Radne, tedaj močnega salezijanskega duhovnega centra, ki je med drugimi pridobil za don Boska najprej njenega svetniškega brata Franca in po njem tudi njo za salezijansko družbo Hčera Marije Pomočnice. Bila je ena od prvih štirih slovenskih deklet, ki so se posvetile Bogu v don Boskovi družbi, 5. avgusta 1924.

Njena življenjska pot v družbi Hčera Marije Pomočnice jo je vodila najprej v Napoli, leta 1938 je vodila skupnost sester v salezijanskem vzgojnem zavodu na Selu v Ljubljani, med vojno v Splitu, potem na Reki, nato nekaj let v Padovi, Benetkah in v Gorici. Dokončno se je vrnila v domovino leta 1960 in kot ravnateljica sester vodila gospodinjstvo pri salezijancih na Reki, Rakovniku in Trsteniku. Od leta 1974 se je zaradi bolehnosti umaknila v noviciatski dom sester na Bledu. Tu je zaradi boleznih izredno trpela do svoje smrti.

Značilne poteze njenega življenja so blaga materinska dobrota in razumevanje do svojih sosester ter velikodušno služenje bratom salezijancem. V svojem življenju in delu je imela neprestano za vzor ustanoviteljico družbe sv. Marijo Mazzarello: skromnost, nezahtevnost, velikodušnost, popolna predanost božji volji. Moči je zajemala iz Evharištije in iz prepričanosti, da jo vodi in ji pomaga Marija Pomočnica. Zgled njenega brata Franca in njegove misli, ki si jih je izpisala iz njegovih pisem, so ji dajale še posebno moč. Zelo je doživljala svojo redovno skupnost. Hotela ji je biti vedno le v spodbudo in korist, nikoli v nadlego, niti v času svoje težke zadnje boleznii. Svoje trpljenje je darovala za poklice, vedno z nasmehom na ustih.

Naj postane zgovorna priprošnjica pri Bogu za našo salezijansko družino!

stk

ALI GA POZNATE ?

Črtice iz don Boskovega življenja

51. Kako je znal don Bosko pridobivati fante za Boga

Mons. Lino Cassani pripoveduje: Leta 1882 sem v salezijanskem Oratoriju v Turinu prvokrat poljubil roko don Bosku. Tisti trenutek sem opazil v njegovem pogledu neko posebno, meni nerazumljivo svetlobo.

Štiri leta potem mi je don Bosko sam dejal, da je sanjal o meni...

Naslednje leto sem v nekem študijskem tekmovanju zmagal in za nagrado prejel čast, da sem smel neko nedeljo biti pri kosilu z don Boskom in si ogledati med odmorom njegove sobe. V tistih sobah sem smel streči don Bosku pri maši, se pri njem spovedati in se tudi poigrati. V tistih sobah sem bil tudi priča pomnožitvi lešnikov. Bil sem tudi eden od petih, ki smo manjkali pri zadnji pomnožitvi lešnikov. V tistih sobah sem se neredko srečeval sam z don Boskom. Bil mi je prijatelj, učitelj, oče... svetnik. Zdelo se mi je, da sem v pričujočnosti samega Gospoda...

Koliko lepih spominov imam iz let mojega sožitja z don Boskom! Naj omenim enega. Nekega večera leta 1886 je don Bosko dejal zbranim dijakom četrtega in petega letnika gimnazije:

Rad bi vam povedal sanje, ki sem jih imel pred štirimi leti. Bil sem na dvorišču, ko sem opazil dečka, ki se mi je bližal z lepim šopkom rož in s skupino dečkov, ki jih je on vodil v meni. Ko mi je poljubil roko, mi je ponudil šopek in predstavil dečke, potem pa se je... obrnil proč od mene. Tedaj sem ga s silo obrnil k sebi in mu dejal:

Zakaj delaš tako z don Boskom?

Odgovoril mi je:

Sem kakor zvon, ki druge kliče v cerkev, sam pa ne vstopi.

Ta fant je tu in me posluša, a ne da je on ta.

Vsi vprek smo spraševali: Kdo je, kdo je?

Don Bosko ni hotel povedati imena.

Ko sem končal gimnazijo, sem se hotel posloviti od don Boska in se mu zahvaliti, ko sem v sebi nenadoma zaslišal skrivnosten glas: „Don Bosko te kliče.“

Takoj sem bil pri njem:

Gospod don Bosko, jutri grem domov in se ne bom več vrnil v Oratorij. Bi me še zadnjič hoteli spovedati?

Pokleknil sem. Don Bosko se je usedel, ni me pa spovedal, temveč me je vprašal:

Me ne boš vprašal, kdo je tisti deček s cveticami in zvonom?

Sem bi jaz?

Ti si bil. Ne boj se, ne boj se...

Položil mi je roko na glavo, vzela moje tresoče se roke v svoje, hlabreč me kot oče:

Pomagal ti bom, spremljal te bom, branil te bom. Bodi miren. Še pridi, vedno prihajaj v mojo hišo, kakor če bi bila tvoja.

Ko me je videl pomirjenega, je dodal:

Če boš kdaj prišel v Turin, pridi k nam na kosilo.

Potem me je ljubeznivo spremil do vrat, jaz pa sem mu še zadnjič poljubil roko in mu jo zalival s solzami. Don Bosko je še dodal:

Ne pozabi prihajati k meni; pri meni boš vedno kakor doma.

TDB 1980/1

ZAHVALE MARIJI POMOČNICI

Salezijanci imajo posebno poslanstvo, da širijo zaupanje v materinsko priprošnjo Marije Pomočnice pri svojem Sinu Jezusu Kristusu. To poslanstvo so prejeli od don Boska, ki je bil trdno prepričan, da ga pri vseh njegovih podjetjih v prid versko in moralno ogrožene mladine vodi, uči in mu pomaga Marija Pomočnica.

V prejšnji številki (4/1980) smo objavili samo eno zahvalo. Za to številko smo izbrali samo dve zahvali. Naj bosta spodbuda k zaupanju še drugim vernikom; ki se kakorkoli čutijo ogrožene v svojem življenju.

Mariji izraža hvaležnost za njeno pomoč:

M. Š.: Mariji sem neizmerno hvaležna, ker sem na njeno priprošnjo zadobila zdravje. Imela sem kronično vnetje želodčne sluznice (gastritis) z zelo strogo dieto. Odkar sem bila v Lurdu, jem lahko vse odkraja in bolečin ni nobenih več.

F. P.: Moja nečakinja, mamica štirih otrok, je nenadoma težko zbolela. Ni mogla več vstati sama. Pri vstajanju ji je skušal pomagati njen šestletni sinček. Goreče sem molila vsak dan zjutraj in zvečer v čast Mariji Pomočnici kristjanov za ljubo zdravje. In res, tretji dan je vstala sama. Popolnoma se je pozdravila. Hvala ti, o Marija, za pomoč! Vedno se ji bom priporočala, dokler bom živa!

